436 A. W., Västerås, 5: —; n:r 437 E. F., Ljungbyholm, 3: —; n:r 438 K. B., Sthlm, 50: —; n:r 439 E. N., Klippan, 10: —; H. S., Skönvik, 5: —; n:r 440 B. S. L., Ornäsudden, 5: —; n:r 441 H. H. 10: 01, G-skog 10: —, Ch. G. 8: —, S—n 11: 44, koll. v. syf. 7: 55, S. L. 1: —, G. A. 2: —, E. L. 10: —; n:r 442 E. Q., Malmö, 5: —; L—n 50: —; n:r 443 Kattorps lilla arbetsf. 40: —; n:r 444 A. B., Skellefteå, »i st. f. bl.» 8: —; n:r 445 barnen i kl. 4 a Haparanda norra folksk. 3: —; n:r 446 A. D., Asarum, 10: —; n:r 447 E. N., Landskrona, 150: —; n:r 448 »en liten missionskrans fr. mongolvänner i Kvinnestad» 25: —; n:r 449 Onämnd »i st. f. bl.» 10: —; n:r 450 J. W., Kimstad, 10: —; n:r 451 Onämnd, S—k, 100: —; n:r 452 F. S., Edsberg, 5: —; A. & A. F., Sthlm, 25: —; n:r 453 Hackva syf. 100: —; n:r 454 M. L., Östersund, 40: —; E. B., Ronneby, 25: —; n:r 455 R. A. E., Mora, 10: —; n:r 456 E. N., Fjugesta, 10: —; n:r 457 M. P., Höganäs, 10: —; n:r 458 L. P., Lindesberg, 15: —; Koll. v. sym. i Sthlm 21: —; n:r 459 A. W., Karlskrona, 10: —; n:r 460 M. E., Månsarp, 20: —; Koll. g. A. F.: Nora 15: 78, Karlskoga 25: 31, Degerfors 40: —, Kristinehamn 70: 76, Filipstad 98: 90, Nykroppa 20: —, Sutterhöjden 12: 38, Frykåsen 20: 83, Sunne 38: 82, Rottneros 7: 03, Rottnesund 23: 84, Gräsmark 17: —, Torsby 19: 55, Oleby 13: 44, Ljusvik 21: 02, Stjärnfors 12: 57, Hagfors 8: 82, Arvika 116: 87, Karlstad 65: 70, Skåre 20: 12, Amål 36: 02, Berga 12: 22, Säffle 25: 15; K. B., Sunne, 50: —; Ungdomsf., Rottneros, 25: —; L. P., Torsby, 50: —; Okänd, Karlstad, 5: —; I. N., d:o, 10: —; Okänd, d:o, 2: —; n:r 461 F. J., Höganäs, 20: —; n:r 462 Jämshögs syf. »i st. f. krans» 10: 25; En av de ringa i landet 10: —; n:r 463 E. S., Ronneby, 5: —; n:r 464 A. N., Nrkpg, 10: —; n:r 465 Mong. Vänner, Luleå, 21: 50; n:r 466 H. A. & E. M., Mörrum, »påskgåva» 20: —; n:r 467 A. S., Hibg, »påskgåva» 10: —; n:r 468 A. F., d:o, 5: —; n:r 469 Två missionsvänner, Filipstad, 60: —; n:r 470 B. S., Sthlm, 20: —; n:r 471 Mongolvänner, Haparanda, 4: 50; n:r 472 C. J. J., Rekarne, 5: —; »Herren känner de sina» 25: —; n:r 473 Kyrkl. missionssyf., Grycksbo, 15: —; n:r 474 J. J., Bollnäs, 20: —; n:r 475 L. J., Strängnäs, 10: —; n:r 476 I. N., Ängelsberg, »en bl. på miss:s gr.» 7: —; n:r 477 Vänner i Fridene 106: 50; n:r 478 F. & C. S., Ockerö, 25: —; n:r 479 J. S—m 10: —. S:a kr. 9,058: 07.

•

Nödhjälpsmedel:

Trpt fr. n:r 3 kr. 25: —; T. J., Sthlm, 10: —. S:a kr. 35: —.

»I veten, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.»
1 Kor. 15: 58.

Ett innerligt tack för varje gåva!

Svenska Mongolmissionen, Brunnsgatan 3, Stockholm.

Stockholm, Ernst Westerbergs Boktryckeri-A.-B., 1930.

Kom ihåg Mongolmissionens försäljning å Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69, onsdagen den 7 maj.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 5	EXPEDITION: Brunnsgatan 3, Stockholm	1930

Vid missionärsavskiljningen.

Av missionär Aug. Berg.

2 Kor. 4: 6—9.

Det är underbart trosfrimodiga ord, uttalade utav en eldsjäl, en Herrens tjänare, som hade till sitt livs mål att på allt sätt kunna frälsa några. Kunskapen om Guds härlighet hade lyst in i hans eget hjärta, och han kunde säga: Jag tror, därför talar jag.

Under sin verksamhet som ett Herrens vittne rönte aposteln ofta motstånd. Det har alltid varit så och kommer alltid att förbli så, att mellan ljus och mörker råder en ständig strid. Läsa vi inte i det första kapitlet av Johannes evangelium: »Ljuset lyser i mörkret, men» (heter det i gamla översättningen) »mörkret fattade det icke» — förstod det icke, begrep det icke. Och så även nu. Men aposteln hade också fått erfara under sin verksamhet ljusets seger över mörkret. »I voren mörker», skriver han till de kristna i Efesus, »men nu ären I ljus i Herren». Underbara ord, bevittnade utav samtid, nutid, evighet — ord, som alltid komma att uppfyllas.

Och Petrus — skriver icke han i ett av sina brev till de kristna: »Han har kallat eder från mörker till sitt underbara ljus.» Under vår Frälsares vandring här nere på jorden läsa vi hurusom blinda fingo sin syn, döva återfingo sin hörsel, stumma kunde tala, och vi kunna tänka oss deras obeskrivligt

stora glädje. I andlig bemärkelse är det lika stort, ja, en ännu större glädje, då en person, som är andligt blind, andligt döv, andligt stum, börjar kunna tala, höra och se Guds härlighet i Kristus Jesus. Ja, ljuset lyser i mörkret, och — som vi så ofta sjunga i en sång:

»Framåt, framåt går ett tåg,
växande som havets våg,
folk från midnattsmörka vidder
och från fjärran isig pol,
byta hjärtats långa vinter
mot Hans kärleks varma sol».

Det är ett stycke utav under, som vi i vår tid, som är så kall och beräknande, ständigt få uppleva. När nu aposteln ser på sig själv och det uppdrag, han fått av sin Herre och Mästare, till att vara Hans redskap, så tycker han, att han är så ringa och oansenlig, ovärdig och oförmögen till det uppdrag vartill han blivit kallad, så han kallar sig själv för ett »lerkärl». Det är väl det mest ringa och oansenliga och bräckliga kärl vi kunna tänka oss. I Guds stora förrådshus finnas kärl av guld, silver, trä och lera, och aposteln säger att somliga av dem äro kärl till heder. Vad menas då med att vara ett kärl till heder, ett hedersamt kärl? Jag kunde tänka, att därmed menas att den person, som — låt vara att han kallas för och känner sig vara ett lerkärl — likväl är en person, som har blivit kallad till ett stort uppdrag, ett hederligt och hedersamt bruk. Det är detta som aposteln menar, då han talar om att vi hava denna skatt i lerkärl. Men det viktigaste är att detta kärl är helgat av Honom. Mig, den allra ringaste bland alla heliga, har den nåden blivit given. Ha vi besinnat detta, vi som deltaga i missionsarbetet hemma och ute: ett lerkärl kunna vi tycka oss vara, men ett lerkärl, helgat av husbonden och använt av Honom till ett hederligt och hedersamt bruk.

Mongolmissionen firar i afton en alldeles särskild högtid. Jag skulle vilja säga att Mongolmissionen är ett ringa redskap i Herrens hand — Mongolmissionen räknas ju för att vara ett av de mindre missionssällskapen i vårt land; det är icke någon stor apparat, om vi gå ner på expeditionen, så kunna vi knappt mer än nätt och jämt vända oss därinne. Mongolmissionen har, som vi hörde, förlorat två av sina bästa arbetare. Vi tyckte att deras antal därute decimerades så fruktansvärt mycket och hastigt, och säkert var det många av oss som undrade: Månne det är lönt att bedriva detta arbete — månne det verkligen kan vara Guds vilja att betala ett så

högt pris för att vinna några mongoler för Gud. Ja, frågorna korsade sig — frågetecknen blevo så många och tvivel ville uppstiga i hjärtat och förmörka trons horisont.

Då kan det vara gott, kära vänner, i kväll att läsa apostelns ord en gång till: »Vi äro på allt sätt i trångmål, dock icke utan utväg».

Jag minns en gång i min ungdom i ett bibelsamtal nere i Jönköping — pastor Karl Palmberg talade över denna text och sade bl. a.: antag att du befinner dig i ett rum, dörren är stängd och du kan inte komma ut; men så öppnas en väg bakom dig och du kommer ut i alla fall. Så handlar Gud med sina barn — Han låter dem aldrig komma i sådana omständigheter att det inte finns en utväg. — Så också för Mongolmissionen.

Vidare heter det i vår text: »Vi äro rådvilla, dock icke rådlösa; vi äro förföljda, dock icke givna till spillo». I början på 1890-talet, då norra delen av Kina var jämförelsevis ouppbetad och befolkningens fientlighet stor, var det ett par missionärer som hade till mål att få fotfäste i Shensi. De försökte förgäves hyra ett hus, fingo bo på ett värdshus men fingo till slut en maning att lämna staden. De blevo förföljda från plats till plats, men iakttogo Mästarens bud på det sättet att de flydde från den ena staden till den andra. De flydde alltid i en cirkel och kommo tillbaka igen, och så lyckades det dem till slut att efter mycken bön och väntan få fotfäste i den staden. Mongolmissionen har säkert fått göra den erfarenheten mer än en gång. I människoögon är det trångt, men vi ha en utväg. Vi stå här rådvilla och veta icke vad vi skola taga oss för, men vi äro icke rådlösa. Vi äro förföljda, vi ha blivit utdrivna från Urga, men den dagen kan randas, då missionen återigen kan få fotfäste i den staden. »Vi äro slagna till marken, dock icke förlorade.»

Det berättas i en saga, att det var en ung man, som fienderna, hans motståndare, aldrig kunde övervinna. De kunde slå honom till marken och till synes var han döende, men så fort som han berörde marken, kom han till liv igen, och orsaken var den att han hade kysst jorden — han stod i kontakt med jorden, och då han berörde jorden kom han till liv. Men så till slut vann fienden genom att lyfta upp honom och krama honom till döds i luften. Lärdomen för oss ur denna gamla saga kan vara denna: Om vi som enskilda och som missionssällskap ständigt stå i förbindelse med vår Frälsare,

så äro vi oövervinneliga, men det ögonblick vi lämna förbindelsen och föreningen med Honom, så äro vi tillspillogivna.

Hemligheten i aposteln Pauli liv var just detta: Gud hade låtit kunskapen om Jesu Kristi härlighet lysa in i hans hjärta. Kristus i honom var härlighetens hopp. Honom lämnade han aldrig och därför lämnade *Han* heller aldrig sin tjänare.

Ett uttryck för att denna känsla bemäktigat sig vår kära Mongolmission är det ju, att missionen i dag har den stora glädjen att till Herrens tjänst i Mongoliet avskilja tre nya arbetare. Vi glädjas med våra vänner, vi tacka Gud för den tro som bor i deras hjärtan. Mångas ögon äro riktade på missionen i våra dagar, både deras som förstå oss och deras som icke förstå oss. Jag tänker det skulle vara gott och hälsosamt, att vi ånyo läste vad säkerligen många av oss ha läst, nämligen ett utdrag ur det vittnesbörd, som vår landsman, doktor Sven Hedin för några månader sedan gav just om Mongolmissionen och dess arbetare. Han skriver så här: »De äro underbara dessa apostlar, som gärna gå i döden för sin tro. Hur tungt, strävsamt och hopplöst synes icke deras trägna arbete för en utomstående, hur fyllda av ljusa förhoppningar för framtiden och övertygade om en slutlig seger äro de icke själva? De äro burna av en högre makt, och vad vi än tänka och tro så beundra vi deras kärlek, tålamod och trohet, glädja oss åt deras framgångar och känna att vi i deras hus befinna oss på helgad grund.»

Skola då inte vi, kära vänner, som äro samlade i dag, gemensamt bedja Gud, att ett dubbelt mått av Elias ande må falla på dessa nya arbetare bland Mongoliets söner och döttrar.

* *
*

Missionärsavskiljningen den 21 maj å K. F. U. K:s hörsal, då herr och fru Herman Torstenson samt fröken Miriam Wideberg invigdes till missionärer i Mongoliet, blev en ny högtidsstund i Mongolmissionens historia. Redaktör N. P. Ollén påminde i sitt inledningstal om att »Herren gav och Herren tog, välsignat vare Herrens namn». Några månader tidigare hade missionen haft anledning fira en sorgefest, men denna afton hade man samlats till en glädjefest. Vi förlorade nyss två missionärer, nu stå tre redo att taga deras plats. Talaren erinrade om att detta givande och detta tagande är en grundprincip i det kristna livet, och att vår Herre och Mäs-

Herman Torstenson.

Miriam Wideberg.

Ester Torstenson.

tare själv levat efter denna princip. *Ingen gav som Han* — Han gav fullkomligt, Han gav *allt* utan förbehåll. Men också var det ingen, som tog som Han, som ägde som Han. Och vi, Hans lärjungar, få följa Honom efter uti givande, i offrande, i mottagande. Talaren slutade med att nedbedja över missionärskandidaterna Guds rikaste välsignelse, Hans hjälp och kraft.

Efter solosång av dir. Skoglund samt missionär Bergs föredrag talade pastor Joh. Hagner över Matt. 28: 16—20. Därefter förrättades avskiljningen under bön och handpåläggning och minnesord gåvos från styrelse och missionsvänner. Till sist fingo missionärerna själva tillfälle att avlägga sina vittnesbörd. Det blev ett långt möte men ett välsignat möte, som avslutades med samkväm, varunder missionsvännerna fingo tillfälle att hälsa på de nya missionärerna.

»Gud vill att alla människor skola bliva frälsta och komma till kunskap om sanningen» (1 Tim. 2: 4).

»Kristi kärlek tvingar oss, eftersom vi tänka så: en har dött för alla, alltså hava de alla dött. Och Han har dött för alla, på det att de som leva icke mer må leva för sig själva, utan leva för Honom som har dött och uppstått för dem» (2 Kor. 5: 14, 15).

Missionsarbetet i Mongoliet just nu.

Av missionär Josef Eriksson.

Svenska Mongolmissionens arbete har efter vår utvisning från Urga koncentrerats i Chahar-provinsen i Inre Mongoliet, och samtliga våra huvudstationer äro belägna inom denna provins. De flesta av våra kristna äro också Chahar-mongoler. Det var nog en särskild Guds ledning i att vi från början upptogo arbetet bland dem, ty de stå mera fria än folket i de mer eller mindre självständiga furstendömena norrut — Sunnit, Durbet, Abogai m. fl. Där betraktas folket som furstarnas livegna och äro beroende av deras godvilja.

I Chahar äro vi nu tämligen väl kända. Från de flesta byar har någon varit hos oss som patient, och vi eller våra bokspridare ha besökt de flesta. Nästan vart vi komma mötas vi av välvilja och vänskap. Men direkt intresse för evangelium ser man ännu inte så mycket av.

Folket var under gamla tider välsituerat, men under kinesernas framryckning norrut drivas mongolerna undan och deras betesmarker uppodlas av de kinesiska nybyggarna. Nu äro de redan uppträngda på gränsen till de mera sterila områdena, som bruka benämnas Gobi. Då betet inte räcker till dö djuren och mongolen kommer i yttersta nöd. Dessutom har missväxten i Kina gjort deras ställning ännu värre, därför att födoämnena flerdubblats i pris och i många fall inte stå att uppbringa. Stor nöd har rått över hela Chahar under de sista två åren och vi ha genom den insamling, som gjordes bland vänner härhemma i fjol, fått rädda många från hungersdödens hemska kval.

Det evangeliska arbetet har bedrivits genom dagliga morgonböner, söndagsgudstjänster, resor och samtal. Under sommaren resa två av våra evangelister omkring och sprida bibeldelar och traktater.

En bibel- och evangelistkurs hölls efter nyår på Hattin Sum med 12 deltagare. Det blev en välsignad tid för oss alla. De flesta av våra kristna ha litet eller inga bokliga kunskaper, därför fylla dylika kurser ett stort behov och vi hoppas att få hålla dem regelbundet.

Åtta mongoler ha under år 1929 genom dopet förenats med församlingen.

Vårt sjukvårdsarbete har som prof. J. G. Andersson en gång skrev, fått vara »plogen som bryter ny mark för det evangeliska arbetet». Mänskligt att se skulle vi aldrig kommit in bland mongolerna och vunnit deras förtroende så som nu, det förutan. Vid d:r Olléns frånfälle rådde också en djup förstämning bland folket vida omkring. »Vi mongoler var inte unnade att få behålla honom», var ett typiskt vittnesbörd. Provinserna norr om oss ha också öppnats mer och mer genom sjukvården. Fursten av Durbet räddades från döden genom vår behandling och som en följd av det har han inbjudit oss att komma och öppna en missionsstation i hans provins och så har han gett våra bokspridare ett pass så att de obehindrat kunna resa och predika inom hans område. Konungen av Västra Sunnit, den mäktigaste av furstarna i Inre Mongoliet, fann sig också i fjol nödsakad att underkasta sig en salvarsankur och det utföll så lyckligt att han också blev en av våra tacksamma vänner. Och i år har han också gett våra bokspridare pass att verka inom hans område.

Mongolmissionen har drabbats av en oerhört svår förlust genom missionär Skallsjös och d:r Olléns död. Vad vi nu kanske främst behöva är en av Herren kallad läkare för att upptaga d:r Olléns mantel.

Det är nog sant att Mongoliet är ett av de svåraste missionsfälten. En missionär, som verkat 30 år i Tibet, besökte i fjol vårt fält och han ansåg att det till och med var mycket svårare än i Tibet. Men vi svenskar ha ju varit kända för att inte välja det lättaste. Tänk bara på Kongo, Kunama och Ost-Turkestan. Våra förfäder voro kända för sina bragder. Det ser ut som Gud med avsikt lämnat mongolernas evangelisering till oss svenskar. Genom våra stora landsmän, d:r Sven Hedin och prof. J. G. Anderssons arbete och samlingar, stå vi svenskar främst som kännare av Mongoliets geografi, etnografi och kultur. Skulle då Sveriges missionsvänner svika, då det gäller att föra Livets vatten till det törstande ökenfolket.

»Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor» (Tit. 2: 11).

»Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar» (Matt. 28: 19).

En hälsning.

»Unga svenska mongolvänner i Malmö» sända sin hjärtliga hälsning till alla vänner landet runt. (Fotografiet togs på vårt 5-års samkväm i mars 1930.)

Gud välsigne vår mongolmission!

Meddelanden.

»Herren gav och Herren tog, välsignat vare Herrens namn.» *Ett givande* och *ett mottagande* — det är en grundprincip i det kristna livet, en princip som går igen alltid och allestädes. Missionsarbetet i Mongoliet har under det gångna halvåret fått avstå två dugliga missionärer »för högre tjänst», och tre ha återvänt till hemlandet för välbehövlig vila. De tre — missionär och fru Eriksson med tre barn samt fru Skallsjö med fyra barn och den unga mongolkvinnan Gallinder — kommo till hemlandet i slutet av juni. Vi hälsa dem innerligt välkomna och önska, att Gud under hemlandsvistelsen må rikligen välsigna dem och stärka och styrka dem till ande, själ och kropp.

*

För fru Skallsjö med familj har Gud kärleksfullt sörjt för bostad under den kommande vintern, i det Han låtit en missionsvän i Djursholm ställa sin villa till bennes fria förfogande från den 15 sept. I sanning, Gud är god och Han skall icke övergiva dem som förtrösta på Honom.

*

För missionär Eriksson blir vistelsen hemma denna gång helt kort. Missionär Johansson är tillsvidare på grund av hälsoskäl (enligt läkarintyg av prof. E. Key) hindrad att utresa och missionär Eriksson återvänder därför — kvarlämnande sin familj — redan söndagen den 7 sept. till Mongoliet i sällskap med de nya missionärerna herr och fru Torstenson samt fröken Wideberg. Avskedsmöte för de utresande hålles å K. F. U. K:s hörsal fredagen den 5 sept. kl. 7,30 e. m. Denna ökning av missionärernas i Mongoliet antal är högeligen av behovet påkallad till undsättning åt de få som äro kvar. Må vi bedja Herren leda och bevara dem på utresan och välsigna deras ingång därute! Och må vi icke glömma dem som därute kämpa och ivrigt vänta förstärkning.

*

Kära missionsvänner, bedjen för våra klena och efter hälsa längtande missionärer, så att de snart må kunna få krafter att upptaga arbetet på missionsfältet igen.

*

En förlust har arbetet i Mongoliet lidit genom en infödd medarbetares bortgång. *Donna* hade genom en missionsvänns offervillighet beretts tillfälle till skolgång även i Kina och våra missionärer hoppades mycket av henne. Hon ingick under våren äktenskap med Bantjis son Sitena. Så sjuknade hon och dog efter fem veckor, lycklig i tron på Jesus. Fröken Almqvist skriver om henne, att hon alltid var redo att vittna om sin Frälsare. Stilla vandrade hon sin väg fram — hon var rädd för synden och hennes längtan var att leva ett rent liv och vandra i ljuset, om henne kan sägas, att hon älskade sanningen.

— Fröken Almqvist ber missionens vänner slå en bönering omkring Sitena, som på kort tid förlorat både fader och hustru.

•

Svenska Mongolmissionens resesekreterare herr Axel Friberg har under den tid han stått i missionens tjänst nästan oavbrutet varit på resande fot. Utrymmet tillåter icke att införa hans rapport- och tackbrev från dalaresan i maj — vi få på detta sätt i förkortad form förmedla hans varma tack för allt visat intresse, vänlighet och offervillighet under de olika resorna. I juni besökte herr Friberg några platser i Småland och just nu är han på resa i Skåne.

Många »Ljusglimtar» ha under dessa resor funnit väg till nya prenumeranter, många böcker ha blivit sålda eller utdelade, månget Guds ord har utsåtts och månget ord om nöden i Mongoliet — andlig såväl som lekamlig — har uttalats, och vi hoppas och tro, att genom detta arbete många nya vänner skola vinnas för missionen bland »det försummade ökenfolket».

Resebrev

från pastor *J. Bagner.*

Forts. fr. s. 4.

Från konferensen i Goltjaggan.

Här är nu icke platsen att gå in på det som förekom av uppbyggelig art under konferensen. Vill blott nämna, att ämnet för bibelstudierna — en timme varje för- och eftermiddag — var: Kristi tillkommelse och Guds rikes fulländning. Efter det sista föredraget lämnades det tillfälle för de troende mongolerna att framställa frågor, med anledning av det genomgångna. Det var för mig en glädje att konstatera, hurusom de fullkomligt fattat framställningen och frågorna buro vittnesbörd om en för mig oanad inblick i de bibliska sanningarna. Särskilt utmärkte sig den nu hemgångne Bantji för en mindre vanlig klarsyn i dessa ting.

Morgon- och aftonmötena anordnades som vittnesbördsmöten, vilka avslutades med bönemöte på knä. En gripande

syn var det, att en kväll komma in i den sparsamt upplysta predikolokalen, och i skymningen se den knäböjande skaran och höra deras visserligen för mig obegripliga men så brinnande böner. Vilken helgad stillhet kännetecknade icke dessa stunder. Man förnam Andens närvaro på ett mäktigt sätt.

Gärna dröjer tanken nu efteråt inför denna syn: den kristna församlingen av mongoler ute i det stora ödelandet.

Vilka prövande väntanstider ha icke både missionsförsamlingen och missionärerna haft att genomkämpa, innan denna syn blivit en verklighet. Över trettio år har kampen stått därute med hedendomens alla nedbrytande makter. Huru mycken möda, huru många offer, försakelser och lidanden, huru mycken trogen, uthållig bön från kämpande missionsvänner och missionärer. Ja, huru många tårar ha icke pressats fram, när de våra burit ut utsädet i denna ofruktbara stengrund. Ofta har modlöshet velat gripa sinnena inför oöverstigliga svårigheter och folkets gränslösa slöhet och likgiltighet. Men verket har fortgått i tålamod och tro, och islossningen har börjat.

Tänk dock, vad det betyder, att vi kunna tala om en konferens för kristna mongoler. Det betyder en bräcka i murarna och förskansningarna, som innesluta de arma mongolernas själar. Det är ett levande vittnesbörd om korsets kraft gentemot lamaismens till synes oövervinneliga fästen. Det är vittnesbördet om att gudslängtan kan väckas till liv i de av sedeslöshet och elände så degenererade mongolerna. Guds Ande förmår att uttaga dem ur mörkrets välde och införsätta dem i älskade Sonens rike.

Men ännu mer. Det är en ny maktfaktor i missionen i Mongoliet, för så vitt det ordet är sant, »att Guds mångfaldiga vishet nu skulle genom församlingen varda kunnig för herradömena och väldigheterna i det himmelska, efter det uppsåt av evighet, vilket Han har verkställt i Kristus Jesus, vår Herre» (Efes. 3: 10—11).

Vilken utomordentlig betydelse har icke denna inhemska församling. Den är ett levande vittnesbörd för mongolerna om vad evangelium förmår att uträtta. Jag tänker på den blide, solige Bantji — jag vågar nämna honom, enär han är hemgången till Gud och därför utanför räckhåll av fienden — vilket vittnesbörd är icke den mannen inför alla mongoler. En försupen, opierökande, degenererad mongolpräst förvandlad till en ödmjuk, frimodig Kristi bekännare. En förvandling så genomgripande, att varje mongol, som kände honom, måste erkänna, att här var ett under skett. I sanning, han

var »ett Kristi brev, tillkommet genom vår tjänst, skrivet icke med bläck utan med levande Guds Ande, icke på tavlor av sten, utan på hjärtats tavlor av kött» (2 Kor. 3: 3). Ingen kan läsa den skriften utan att gripas av längtan efter att få uppleva samma stora förvandling. Detsamma kan sägas om flera av våra infödda kristna.

Därmed har kristendomen ryckt mongolerna inpå livet på ett helt nytt sätt. Den möter icke längre i en främmande utländsk skepnad utan i mongolisk dräkt. Det kristna livsinnehållet transformerat i mongolernas egna tankar, känslor och upplevelser ställes nu fram för de i mörker och bojor fångna. Härmed är ett nytt verktyg insatt för evangelii tjänst,

De kristna samlade till konferens i Goltjaggan.

ett som är kvar om ock alla missionärer skulle tvingas att lämna landet.

Vid konferensen hade vi den stora förmånen att se tre mongoler inlemmas i den kristna församlingen efter en grundlig prövning. Var och en för sig skulle behöva ett helt kapitel, vilket dock utrymmet nu icke tillåter. Jag har för övrigt nämnt om den 83-åriga gumman från Dåjen, som i elfte timmen blivit uttagen från hedendomens mörker och nu bekände sin tro inför den samlade menigheten.

En annan utav de tre var den unge Sitena, den nu hemgångne Bantjis son, som härmed bekände sig vilja följa i sin faders fotspår, men icke blott det, utan att följa Lammet vart helst det går. Han gjorde ett utomordentligt gott intryck, den unge mannen. Han var för övrigt den första mongol jag sammanträffade med på järnvägsstationen i Kalgan. Ifrån första stund fick jag de allra bästa intryck av denne

unge, sympatiske mongol. Vid denna dophögtid fick jag tala till de församlade över Matt. 28: 18—20: »Den stora missionsbefallningen». Särskilt erinrade jag om missionens gudomliga ursprung. Den har sin upprinnelse i Guds eviga frälsningsrådslut före all tid (Efes. 1: 3; Kol. 1: 26—29; Rom. 16: 24—26). Vidare om Jesu allt omfattande försonaregärning och den maktställning Han genom denna sin gärning blivit insatt uti (Filipp. 2: 8—11) »Mig är given all makt i himmelen och på jorden». Jesus har rätten till mongolerna, ty Han har köpt dem med sitt blod. Varje ur hedendomens mör-

ker uttagen människa är en Jesu smärtas lön och en frukt av korsets segerkraft.

En om möjligt ännu mera gripande stund var avskiljningen av de fyra infödda lärarna och evangelisterna. Den förut nämnde Bantji från Hallong Osso, Gendun och Enke Billik i Goltjaggan samt Darste Tjub i Dåjen.

Det var första gången en sådan avskiljning ägde rum därute, och det förunnades mig att inleda denna gripande stund med ett ord till de fyra ordinandi. Vad annat skulle jag påminna om den stunden, än den store hednaapostelns ord till de äldste från Efesus, som han stämt möte med i Miletus (Apg. 20: 24—32): »Dock för egen del aktar jag icke livet något värt, på det att jag må fullborda mitt lopp och det ämbete, vilket jag mottagit av Herren Jesus, att betyga evangelium om Guds nåd».

Det var en gripande stund, när de fyra böjde knä på golvet framför den församlade menigheten och genom handpåläggning mottogo församlingens uppdrag att vara evangelii budbärare bland sitt folk. Tårarna runno utför deras kinder och vittnade om, att de kände stundens vikt och betydelse. De vigde sina liv för den korsfäste Frälsarens gärning i Mongoliet.

Jag har i det föregående berört den infödda församlingens betydelse för evangelii verk i Mongoliet. Här är platsen att säga några ord om de infödda pastorernas betydelse för samma uppgift.

De växa fram, dessa evangelii vittnen, ur den infödda församlingen. De äro dess mognade frukt, och en gradmätare på dess andliga halt. Genom deras tjänst måste evangelisationsverket väsentligen utföras, om det någonsin skall ske. Att evangelisera Mongoliet genom missionärer från västerlandet är otänkbart. Deras uppgift blir av vägrödjande och förberedande karaktär, men tyngdpunkten måste komma att ligga på de infödda arbetarna — de infödda arbetarna utsända och burna av den inhemska församlingen. Det var ock vad jag försökte säga dem i avskiljningsstunden. Mongolernas frälsning måste bli de kristna mongolernas egen hjärtesak.

Ännu är församlingen så ringa och oansenlig, det är sant, men målet måste redan nu hållas klart i sikte och metodiskt arbetas fram. En löftesrik begynnelse är redan skedd genom de fyra första vittnenas avskiljning. Flera unga stå ock under utbildning för tjänsten i Guds rike. Avskiljningshögtiden i Goltjaggan 1928 var en milstolpe på Mongolmissionens väg fram emot det stora målet: Kristus till mongolerna.

Forts.

Redovisning

Över inkomna gåvomedel 26 april—5 augusti 1930.

N:r 480 H. G., Sthlm, 20: —; n:r 481 I. W., Jkpg, 5: —; n:r 482 »Ubenævnt norsk missionsven» 17: 50; n:r 483 S. S:s vänner i Lilltjära o. Valhänga 34: —; n:r 484 C. S., Adelöv, 5: —; Koll. v. sym. i Sthlm 17: —; n:r 485 A. Å., Höganäs, 100: —; n:r 486 Rönnöiors missionssyf. 100: —; n:r 487 Onämnd, Vårgårda, 20: —; n:r 488 Sagabo sph. 100: —; n:r 489 W. B., Mälarhöjden, 1,000: —; n:r 490 S. S., Sthlm, 8: —; n:r 491 H. O., Ersnäs, 5: —; n:r 492 Östra o. västra syf., Jkpg, 50: —; n:r 493 F. B., Malmö, 10: —; n:r 494 T. E., Sthlm, 84: —; n:r 495 E. S., Malmö, 8: —; A. L., Skellefteå, 2: —;

n:r 496 J. L., Billesh. gr., 5: —, n:r 497 Test. eft. avl. H. A., Madängsholm, 500: —; n:r 498 M. B., Sthlm, 26: 05; n:r 499 C. G., Skellefteå, 50: —; Koll. v. sym. i Sthlm 14: —; L. A., Sthlm, 5: —; A. F., Skäldinge, 12: —; n:r 500 E. B., Källna, 17: —; n:r 501 Skolb. i Källna »i st. f. present på lär:s födelsedag» 8: 05; n:r 502 M. H., Mariefred, 8: —; Onämnd mongolvän, Skövde, 50: —; n:r 503 G. J—n, Jkpg, 50: —; n:r 504 K. H., d:o, 10: —; n:r 505 Ungdomsf., Tärnsjö, 68: —; n:r 506 E. Ö., Sthlm, 10: 80; n:r 507 A. L., Jkpg, 25: —; n:r 508 Tante Anna, Huskvarna, 5: —; n:r 509 S. J., Bäckebo, 10: —; n:r 510 P. H. L., Porjus, 3: —; n:r 511 S. R., Sthlm, 5: —; n:r 512 »I» 25: —; n:r 513 E. N., Gthg, 47: 50; n:r 514 Mong. Vänner, Luleå, 20: —; n:r 515 H. H., Alvesta, 5: —; n:r 516 A. S., Gthg, 50: —; n:r 517 C. P., Skärby, 10: —; n:r 518 S. S., Äppelviken, 10: —; n:r 519 C. A., Öja, 10: —; n:r 520 Mongolvän i Skåne 10: —; n:r 521 E. S., Gthg, 10: —; n:r 522 G. N., Nora, 5: —; n:r 523 F. F., Björklinge, 3: —; En som önskar vara okänd 50: —; n:r 524 Onämnd, Skövde, 10: —; B. A., Lidkpg, 5: —; M. M., Sthlm, 5: —; n:r 525 Broddebo o. Nannersbo syf. 47: 91; n:r 526 K. O., Alberga, 25: —; n:r 527 A. E., Borensberg, 10: —; n:r 528 M. H., Landskrona, 5: —; n:r 529 K. o. L. W., Malmö, 50: —; n:r 530 »Aseta», Örebro, 15: —; n:r 531 K. F. U. M:s G. A., Örebro, 4: —; n:r 532 M. N., Nyhyttan, »i st. f. presenter på 40-årsdagen» 86: —; n:r 533 A. N., Sthlm, 13: 65; n:r 534 A. C., Skara, 10: —; n:r 535 S. L., Appelviken, 10: —; »Kyzyl Kum» 5: —; n:r 536 E. A., Åby, 10: —; n:r 537 A. N., Gruma, 5: —, Inkomst av förshljning i Stockholm 1,730: 25; »M. V.», d:o d:o 210: —; n:r 538 E. A., Örebro, 10: —; n:r 539 Ins. av syf. hos L. N., Skellefteå, 30: —; E. A., Sthlm, 2: —; Koll. v. missionärsavskiljning 340: —; n:r 540 O. A., Malmö, 10: —; n:r 541 E. A., Nyvång, 10: —; n:r 542 A. Å., Hlbg, 15: —; Koll. g. A. F.: Hagaberg 8: 50, Högalid 40: 49, Salemkapellet 35: 51, Västanfors 6: 37, Hästbo 5: —, Smedjebacken 32: 60, Ludvika 4: 85, Malung 29: 61, Orsa 7: 15, Mora 19: 07, Dala Järna 40: 10, Vansbro 29: —, Skamheden 10: 92, Hästberg 38: 80, Idkerberget 17: —, Kvarnsveden 10: 82, Hedemora 45: 71, Avesta 41: 25, Storvik 19: 65, Sundsvikva 26: —, Hagastrom 21: —, Bomhus 7: 85, K. F. U. M., Gävle, 55: 10, Gävle 34: 15, Karlholms bruk 6: 90, Uppsala 44: 62; För försålt guldarmband 100: —; I. I., Vansbro, 50: —, »M. V.» sphm. 120: —; n:r 543 »Tackoffer till Herren» 200: —; n:r 544 H. J., Frinnestad, 10: —; n:r 545 S. S., Sthlm, 10: —; n:r 546 L. A., Sthlm, 30: —; K. H., Hlbg, 300: —; n:r 547 A. A. 5: —; n:r 548 A. L., Skellefteå, 2: —; n:r 549 A. N., Sthlm, 15: —; n:r 550 S. M., d:o, 25: —; n:r 551 E. J., Kättilstorp, 100: —; n:r 552 Mong. Vänner, Jkpg, 160: —; n:r 553 De Kr. Allians, Sthlm, 100: —; n:r 554 E. O., Gäddede, 10: —; n:r 555 S. A., Malmö, 100: —; n:r 556 S. W., Skälderviken, 50: —; n:r 557 H. O., Jonstorp, 20: —; n:r 558 K. F. U. K., Klippan, 85: —; J. L., Sm., 10: —; n:r 559 A. S., Hlbg, 10: —; n:r 560 J. A., Ulricehamn, 10: —; n:r 561 I. S., d:o, 2: —; n:r 562 L. A., Sthlm, 10: —; n:r 563 Mongolkretsen, Malmö, 120: —; n:r 564 Kl. 6 c i Kiseberga skola 5: —; n:r 565 Norra Wäse ungdf. 7: 75; n:r 566 Mong. Vänner, Luleå, 22: 50; n:r 567 J. N., Klippan, 25: —; L. R. 10: —; n:r 568 »Till mors o. fars minne» 50: —; L. A. 5: —; n:r 569 H. L., Steninge, 100: —; n:r 570 A. A., Söderkpg, 19: —; Ur överbet.-bössan 3: —; n:r 571 K. M. A. 525: —; n:r 572 V. A., Strängnäs, 50: —; n:r 573 E. S., Sthlm, 25: —; n:r 574 B. R., d:o, 5: —; n:r 575 U. S., d:o, 10: —; n:r 576

A. L., Östertälje, 200: —; n:r 577 Mongolgruppen, Höganäs, 47: 20; n:r 578 S. J., Bäckebo, 6: —; n:r 579 A. F., Södertälje, 36: —; n:r 580 A. S., Hlbg, 7: —; Koll. g. A. F.: Skillingaryd 32: —, Ekeryd 15: —, Forserum 29: 47, Gäddvikholm 18: 09, Vetlanda 120: 59, Järnforsen 30: 57, Växiö 17: 55, Aspö 19: 82; R. o. D., Bruttehorg, 50: —; M. L., Drottningskär, 5: —; n:r 581 Karlskrona o. Kalmar K. F. U. M. 400: —; n:r 582 C. B. L., Dalarö, 5: —; n:r 583 Vänner i Fridene 75: —; n:r 584 G. F., Tullinge, 20: —; C. B., Henriksdal, 1,000: —; n:r 585 Rönnöfors missionsyf. 50: —; I. J., Skillingaryd, 10: —; n:r 586 H. o. A. L., Sthlm, 400: —; n:r 587 E. K., Ystad, 70: —; n:r 588 S. R., d:o, 10: —; n:r 589 T. S., d:o, 5: —; Missionsvän 10: —; n:r 590 Mong. Vänner, Köping, 112. 50; n:r 591 I. J., Nrkpg, 400: —; n:r 592 Missionsvän, Ockelbo, 50: —; Fru E., Krhmn, 3: 10; n:r 593 E. S., Sthlm, 100: —; n:r 594 V. H., Hlbg, 15: —; n:r 595 M. N., Gamleby, 10: —; n:r 596 J. J., Bollnäs, 20: —; A. L., Skellefteå, 2: —; n:r 597 K. B.—L., Jkpg, 20: —; n:r 598 K. O., Åkarp, 10: —; n:r 599 Mong. Vänner, Skövde, 125: —; n:r 600 A. H., Rögle, 5: —; Missionsvän, Jkpg, 10: —; »Från mamma och pappa» 10: —; H. O., Sthlm, 10: —; n:r 601 Unga svenska mongolvänner, Malmö, 25: —; n:r 602 Kattala söndagsskola 10: —; n:r 603 fr. Oresmösten i Backe 40: —; n:r 604 S. S., Alingsås, 10: —; n:r 605 O. A., Malmö, 10: —; n:r 606 N. J. 5: —, J. O. 10: —, L. H. 10: —, E. St. 5: —, E. O. 10: —, S. O. 20: —, H. O. 15: —, H. O. 100: —; n:r 607 M. L., Nättrabyhamn, 10: —; n:r 608 Kr. Hemvårdsskolan, Hlbg, 3. —; n:r 609 H., Sundsvall, 5: —; n:r 610 A. R., Höganäs, 50: —; n:r 611 E. T., Sthlm, 25: —; n:r 612 K. N., Svängsta, 10: —; n:r 613 E. S., Sthlm, 10: —; A. F., Skövde, 5: —; n:r 614 fam. H., Eksjö, 10: —; n:r 615 koll. i Mörteryd 20: —; n:r 616 A. N., Svängsta, 5: —; n:r 617 S. L., Fridene, 20: —; n:r 618 Lerbergets Kr. ungdf. 40: —; n:r 619 M. C., Torsås, 50: —; n:r 620 E. J., Malmö, 25: —; n:r 621 K. P., Finspång, 35: 71; n:r 622 E. L., d:o, 4: 21; n:r 623 O. S. 10: —; n:r 624 B. N., Svängsta, 10: —; n:r 625 P. A. B., Orebro, 10: —; n:r 626 K. o. A., Landsfors, 7: —; n:r 627 R. o. D. 20: —; n:r 628 S. S., Sthlm, 10: —; n:r 629 B. B., Ystad, 50: —; n:r 630 M. B. o. E. F., Sthlm, 20: —; n:r 631 M. L. N., Sthlm, 15: —; n:r 632 »Förtäljes bland hedningarna hans ära, bland alla folk Hans under» 100: —; Omämnd, Gullringen, 50: —; n:r 633 40: — kr. »som Herren tillhäser»; G. T. J., Sthlm, 7: —; n:r 634 E. o. L. O., Storbäck, 11: 32; n:r 635 H. O., Jonstorp, 20: —; A. L., Skellefteå, 2: —.

S:a kr. 13,097: 94.

»Vad är det dessa ynnomäktiga — göra? Skall man låta dem hållas? Skola de få offrat? Skola de kanhända i annan tid fullborda sitt verk? Skola de kunna göra liv åt stenarna i grushögarna, där de ligga förbrända?» Nehemia 4: 2.

Ett innerligt tack för varje gåva!

Svenska Mongolmissionen, Brunnsgatan 3, Stockholm.

Stockholm, Ernst Westerbergs Boktryckeri-A.-B., 1930.

Svenska Mongolmissionens postgiro n:r 51015

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 6	EXPEDITION: Brunnsgatan 3, Stockholm	1930

Därför, låtom oss med frimodighet gå fram till nådens tron, att vi må få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid.

Ebr. 4: 16.

Men denne emedan han förbliver till evig tid har ett oförgängligt prästadöme, varför han ock kan fullkomligt frälsa dem, som genom honom kommit till Gud och lever alltid för att bedja för oss.

Ebr. 7: 24–25.

Och såsom det är människorna förelagt en gång dö och sedan dom, så skall ock Kristus, en gång offrad för att borttaga mångas synder, för andra gången låta se sig utan synd, till frälsning för dem som förbida honom.

Ebr. 9: 27–28.

Fröken AGNES JACOBSON.

Svenska Mongolmissionens Hedersordförande.

Ett tack.

Vid styrelsens senaste sammanträde förelåg ordf. fröken Agnes Jacobsons ansökan om befrielse från sin befattning som styrelseledamot och ordförande i Svenska Mongolmissionen, samt alla därmed förenade uppdrag.

Denna begäran kom icke oväntat för styrelsen. De senare åren har fröken Jacobsons krafter allt mer börjat avtaga, och hon har varit fullt medveten om, att det blott vore en tidsfråga, när hon måste definitivt lämna den gärning, som hon i 33 år fått stå med uti.

Om det därför icke kom oväntat, så var det icke desto mindre smärtsamt. Avklädandet har alltid något av vemod över sig. Alla voro vi medvetna om vad fröken Jacobson betytt i Svenska Mongolmissionens historia. Utan hennes sega uthållighet, trosstarka optimism och fasta, orubbliga lugn i de mest kritiska situationer, hade icke mongolmissionen varit, vad den är i dag. Men ännu mer. Hennes brinnande kärlek för detta försummade, djupt sjunkna folk, har tänt hopp och tillförsikt i hjärtan, som varit nära att uppgivas inför de till synes oöverstigliga svårigheterna. Hon har varit mongolmissionens moder.

Även hos henne har skatten varit förvarad i ett lerkärl, på det att den översvinneliga kraften skulle vara Guds och icke något, som kommer från oss. Men i det svaga kärilet har evighetens Gud fått ingjuta en kärlek som aldrig slocknade, en tro som alltid var förankrad i korsets hemlighet, och ett hopp som aldrig förlorade målet ur sikte. Kärilet kan brista, men vad det fått förmedla från den eviga världen in i missionens gärning bland mongolerna, det förbliver.

I stark känsla av vad den avgående ordföranden betytt i Svenska Mongolmissionens historia bifölls den gjorda ansökan. Därefter valdes fröken Jacobson till hedersordförande.

Med tacksamhet till Gud för vad den avgångna ordföranden betytt i mongolmissionen, vilja vi tillönska henne Guds rikaste välsignelse den återstående levnadstiden. Den kommer, denna önskan, från styrelsen, missionärerna samt från hennes många vänner landet runt. Måtte glansen från helgedomen bredas över livskvällen.

Må vi innesluta vår hedersordförande i förbön inför nådens tron. Där mötas vi ock i förbön för det folk, vars frälsning ligger henne så varmt om hjärtat och för vilket mål hon givit det bästa av sitt liv. *J. Hagner.*

Vår nye ordförande.

Pastor J. Hagner.

Då pastor J. Hagner nu inträder i sin nya befattning som Svenska Mongolmissionens ordförande, är det ej som främling utan som en vän, som mötes av stora sympatier och varma böner om Guds rika välsignelse i den betydelsefulla uppgift, som ligger framför honom.

Pastor Hagner har sedan flera år varit medlem av Svenska Mongolmissionens styrelse, varvid han med synnerligen stort intresse satt sig in i alla de frågor, som röra missionen bland ödelandets folk.

I april 1928 företog pastor Hagner, som bekant, en resa ut till Mongoliet, varigenom han vann en ny och levande inblick i missionsarbetet därute. Besöket ute på missionsfältet har av pastor Hagner i hög grad utnyttjats till missionens bästa, dels genom de värdefulla, upplysande skildringar av förhållandena därute, som varit införda i Ljusglimtar, och dels genom talrika missionsföredrag ute i landet. För missionärerna personligen blev pastor Hagner, alltsedan han på missionsstationerna därute med sådan djup förståelse och sympati gick in under bördan av svårigheter och problem, som tryckte dem, på ett särskilt sätt en vän.

Därför hälsas den nya ordföranden i Mongolmissionen av oss missionärer såväl som helt säkert av missionens vänner landet runt med glädje under bön och förhoppning om en välsignelserik gärning i Mongolmissionens tjänst till Guds ära och förhärligande. *G. O.*

BÖN.

»Kärlek av höjden
Värdes beskära!
Lär oss att leva
Helt till din ära!
Vida kring jorden
Gånge din lära!
Komme ditt rike!

Heligt och troget
Lär oss att strida!
Villigt och stilla
Lär oss att lida!
Seger och vila
Lär oss att bida
Sist i ditt rike!»

»Varen stilla inför Herren, Herren — —.»

Sef. 1:7.

»Ty icke genom någons styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande', säger Herren Sebaot.»

Sak. 4:6.

»I allt detta vinna vi en härlig seger genom Honom, som har älskat oss.»

Rom. 8:37.

Tankar inför utresan.

»Icke som om jag redan hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig, men jag far efter att vinna det, eftersom jag själv har blivit vunnen av Kristus Jesus.

Ja, mina bröder, jag håller icke före att jag ännu har vunnit det, men ett gör jag: jag förgäter det som är bakom mig och sträcker mig mot det som är framför mig och jagar mot målet, för att få den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus.»

(Filipp. 3: 12—14.)

När man står inför en sådan avgörande vändpunkt i sitt liv av djupt meningsfullt och verklighetsfyllt allvar som den första utresan till det land och det folk, dit Gud kallat en som sitt sändebud, hur måste icke då sådana ord av Paulus som dessa komma en nära och bli levande för ens själ. Ty hur måste icke då det oändligt höga, heliga kravet bli verklighet för hjärtat, uppfordrande och dömande. Jag menar alls icke de krav, som människor kunna finna på att uppställa. Ty det är ju icke, anses icke och bör icke anses som en ringa sak att bli missionär. Men även om människors krav på en missionär vore mångdubbelt större än de krav de ställa på sig själva, så vore i alla fall deras krav försvinnande små emot vad Jesus själv begär. Att älska Gud av allt vårt hjärta, av all vår själ och av allt vårt förstånd och vår nästa så som oss själva, ja, att älska sina ovänner, välsigna dem som förbanna oss, göra väl mot dem som hata oss och bedja för dem som försmäda och förfölja oss, att förneka oss själva, att älska, endast älska såsom Han in i döden — när kunna vi komma ut med allt detta?

»Varen fullkomliga såsom eder Himmelske Fader är fullkomlig.» Älska så som Han! Giv ut ditt liv dag för dag i Hans kärleks tjänst såsom Han! Och även de högsta krav av vår Frälsare äro sannerligen inga tomma ord. »Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola icke förgås», säger Jesus. »Om I veten detta, saliga ären I, om I gören det.» Men hur skola icke sådana ord av Frälsaren såsom en helig, förtärande eld träffa i sitt innersta djup dens själ, som

Herren själv kallat att vara Hans sändebud och vittne och som just står i begrepp att gå. Inför Hans oändliga kärleks allseende öga, hur skulle vi våga något högre ord än denna Pauli bekännelse: »Icke som om jag redan hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig, men jag far efter att vinna det, eftersom jag själv har blivit vunnen av Kristus Jesus». Att hava blivit vunnen av Kristus och i överväldigande klarhet och ljus fått mottaga kallelsen att bliva Hans sändebud, hur outsägligt stort är icke detta. Livets högsta lycka är det, saligbet utan gräns, utan namn. Ja, Gud vare tack för Hans outsägligt rika gåva!

Vad vore kravet utan den stora gåvan, *Han själv*, Hans gudomliga kärleks gåva till hjärtat. O, vore jag själv så ett med min Frälsare, att jag kunde älska såsom Han, giva mitt liv åt Honom för dem Han älskat intill döden så helt som Han givit det ut för mig! Dock, jag håller icke före att jag ännu har vunnit det, men ett gör jag, jag förgäter det som är bakom och sträcker mig mot det som är framför mig och jagar mot målet för att få den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus.

»Jag förgäter det som är bakom.» Mig själv *vill* jag glömma, och giv mig, min Frälsare, kraft att glömma mig så helt som du vill! Min synd *får* jag glömma för den kärleks skull varmed min Frälsare älskat mig intill korsets död. Men aldrig i evighet skall jag glömma den kärlek, varmed Han älskat mig. Hur skulle jag kunna glömma vad Han givit mig under mitt förflutna liv och som gjort min fattiga själ så outsägligt rik. Aldrig skall jag heller i mina böner glömma att tacka Gud för vad Han givit mig genom eder, ni alla, som genom er innerliga, outtröttliga kärlek eller trofasta vänskap på tusen sätt gjort min barndom och ungdom intill den dag som är så oändligt lycklig och ljus och rik. Jag kan ej glömma det och om jag än kunde glömma något för alla de nya uppgifter som vänta mig i Guds kallelses verk, kraften av all den kärlek ni bevisat mig skulle dock evigt leva och verka i min själ, ty ytterst, ja, omedelbart var den verkad av Gud och förde till Gud. Därför tackar jag i mina böner för er alltid, för de rika gåvor Gud gav mig genom eder. Men först och sist, när jag tänker på den tid som flytt, blir mitt hjärta så fullt av överflödande tack till Honom, min Frälsare själv. Ty aldrig var livets ve, dess sorg och smärta större än att den stillades vid Hans hjärta, när Han lyfte

mig in i sin kärleks famn; och livets glädje, vår fick den sin helgd och värde och rikedom utom där!

»Guds kallelse ovanifrån.» Ja, i sanning, i min kallelses heliga stund, då såg jag Hans härlighet, den oändliga gudomliga kärleken hos Honom, som mitt hjärta älskar. Kärleken i Hans frälsarhjärta är det oändligt höga, heliga kravet, Hans kärlek är den oändligt saliga trösten, Hans kärlek är den oändligt rika gåvan. Han själv är målet, mot vilket jag vill jaga. Han själv är segerlönen, som jag vill kämpa för och leva för i min kallelses gärning i den tid, som ligger framför, den må bli lång eller kort. Jesus är vår segerlön, liksom vi äro Hans. Hans väsens fullhet, Hans kärleks fullhet, vilken segerlön är härligare än den, den är i sanning livets krona, det eviga livet i dess skönaste och rikaste fullkomning.

Utan synd, ack, saliga ord,
hjärtats längtan på syndfull jord,
verklighet bliver du dock till slut,
när vi ha kämpat ut.

Men också här under kampens och stridens år, hur underbart saligt och stort att i daglig förlåtelse komma närmare Hans hjärta och att mer och mer få vilja och kraft att verka Hans verk så länge dagen varar, att få följa den store Mästaren, där Han sökande går för att frälsa de djupast i synd sjunkna, de längst bort komna av de själar Han älskat intill korsets död. Han själv är det som verkar i oss både vilja och gärning — vem skulle annars våga gå in under det höga kravet och bli en Jesu lärjunge, vem skulle eljest våga gå, när Han kallar oss att bli Hans sändebud.

»Han är vår frid.» »Min frid giver jag eder.» Hur skulle vi eljest våga gå in i en värld, full av mörker, hat och strid? När oron vill stiga i själen, hur saligt att höra den kärleksfulla milda rösten: »Edra hjärtan vare icke oroliga. Tron på Gud och tron på mig.» Hans löfte ha vi, att vi aldrig behöva gå ensamma — och hur skulle vi annars våga gå? »Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände.» Outsägliga, djupa frid vid ditt hjärta! Saliga, ljuva visshet, att du själv är med. Du själv är vår lön, vår eviga, rika segerlön.

Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus!

Herman Torstenson.

»Stå upp, stå upp för Jesus!»

Det var en stor skara missionsvänner, som fredagen den 5 sept. samlades till avskedsmöte för Svenska Mongolmissionens tre nya missionärer, Herman och Ester Torstenson samt Miriam Wideberg, vilka i sällskap med missionär Joel Eriksson nu äro på väg till sitt avlägsna missionsfält. Den sistnämnde utgår för tredje gången till Mongoliet efter att denna gång endast ha varit hemma ett par månader.

»Avskedsmöten bruka ej vara så angenäma», sade pastor Peterson i sina inledningsord, »men avskedsmöten för missionärer äro härliga och det blir härligare för varje gång en missionär går ut. Vi äro så glada för denna avskedsstund, inte för avskedets skull utan för vad det innebär, att våra vänner skola gå ut till viddernas land.» Talaren hälsade de talrikt församlade välkomna och nedkallade Guds välsignelse över stunden.

Som samlingssång brusade mäktigt genom salen: »Stå upp, stå upp för Jesus, du korsets kämpatropp, låt konungabaneret ej sjunka, lyft det opp!» Nu klingade en annan härlig sång, sången med den manande kören: »Gå, gå, skördeman gå», och därefter talade *missionär Eriksson*, som till textord erhållit Efes. 3:8: »Ja, åt mig, den ringaste bland alla heliga, blev den nåden given att för hedningarna förkunna evangelium om Kristi outrannsakliga rikedom». »Jag har», sade talaren, »många gånger stannat inför denna vers och särskilt ordet *nåd*. Det var ett gripande vittnesbörd Paulus här avgav. Vi känna till vad det kostade honom att bära evangelium ut till hedningarna, men han räknade det som en nåd att få göra det för Jesu skull, han räknade det som en nåd att få offra allt för Honom, och jag tror att vi var och en räkna det som en nåd att få stå i Guds tjänst. Det är nåd, att Gud *vill* ha oss, det är nåd, att Gud *kan* begagna oss — det är en underbar nåd. Och det är underbart att tänka, att Gud är så beroende av oss — hur kunde Han icke genom änglarna hava kungjort sina väldiga gärningar för alla folk, om Han velat. Men hans vilja var att vi skulle gå ut. Jesu sista ord till lärjungarna voro: 'Gån ut i hela världen och gören alla folk till mina lärjungar'.

Många gånger under tidernas lopp har icke Guds folk sett det ordet så klart som de bort; missionskärlekens låga har icke brunnit som den borde ha gjort. Annars skulle förhållandena icke vara sådana de äro i dag. Men då Gud får visa oss på

nåden i att gå, då blir det vilja i våra hjärtan att gå, och det blir glädje när Han vill begagna oss.

När jag stannar inför detta ord har jag tänkt på Guds nåd med mig, och jag kanske i kväll får avlägga ett litet personligt vittnesbörd om Guds väg med mig. Jag har många gånger varit så tacksam för den väg Gud lett mig, och jag tycker det har varit så underbart och stort att se Hans ledning. Jag tror att Gud började redan innan jag var född. Min mor hade känt Guds kallelse att gå till Kongo, men så öppnade Gud icke väg för henne, och då hon icke kunde få gå ut själv så var det näst bästa att offra sin förstfödde på Guds altare. Jag hade ingen tanke på att bli missionär då jag växte upp och jag började komma ut i synd, men så hindrade Gud mig genom en sjukdom. Kanske hade jag inte varit så långt borta från Gud — jag vet att jag inte vågade somna på kvällen förrän jag bedit min aftonbön, men jag var ändå ganska främmande för Gud. När jag blev sjuk, for jag in till en läkare i Sala, som inte gav mig mycket hopp. Det var hårt för mig, men då fick Gud väcka mig. Jag försökte nog spjärna emot i början, men Gud blev mig för mäktig och en söndag i missionskyrkan i Sala fick jag lägga mig vid korsets fot och fann frid.

Jag hade förut varit kamrat med missionär Karlén i Karlskoga och vi hade delat rum ett halvt år. En dag efter mitt överlämnande till Gud kom jag in på läsesalongen i Sala och fick i Svenska Morgonbladet se ett brev från missionär Karlén som berättade om sin frus bortgång. Under brevet stod ett upprop från Svenska Mongolmissionen: Var är nu den unga man, som känner Guds kallelse och är villig att följa missionär Karlén ut och hjälpa honom i arbetet?

Jag kände att Gud kallade mig, men jag tyckte mig icke ha några förutsättningar — jag dugde icke till missionär och vågade inte säga det till någon. Detta var på sommaren. På hösten kom vår vän pastor Fritz Peterson till Sala — han hade just flyttat till Stockholm. Han tog mig avsides och sade: Jag kom att tänka på, att om du känner Guds kallelse, så skulle du följa med Karlén till Mongoliet och hjälpa honom. — Det blev ett så underbart sammanträffande för mig. Jag hade aldrig yppat den kallelse jag fått för någon, och nu fick jag en sådan underbar bekräftelse på det. Så förde Gud mig dit ut. Jag kände det var nåd att jag fick gå. Den största fruktan jag hade var att missionen skulle kassera mig av en eller annan anledning, så att jag icke skulle få resa,

men jag fick resa ut och Gud har givit mig nåd att vara där och vittna om Jesus ganska många år; det är 17 år sedan jag första gången reste ut. Det är en stor nåd av Gud att få gå Hans ärenden därute.

Jag har särskilt under den här sista tiden tänkt mycket tillbaka på den första tiden därute. Vi ha många gånger inte riktigt kunnat se Guds nådessol — det har varit tunga och dystra moln, som dragit över Mongolmissionen, och det var det alldeles särskilt i vintras, då Gud tog hem två av våra bästa kamrater. Vi frågade oss själva, om det lönade sig och började titta på resultatet av arbetet där, och jag började tänka tillbaka på den första tiden och jämföra med ställningen nu, och det grep mitt hjärta vilket verk Gud ändå fått utföra där. Jag tänkte på den första tiden, då missionär Johansson och jag voro ensamma i Tabool och Hallong Osso. Gendun och Nandji voro de enda mongoler, som Gud fått vinna. Vid mötena var det nästan omöjligt att få in några andra, och om de kommo så pratade och skrattade de och det var nästan omöjligt att få någon stillhet. Vi hade inga mongoliska sånger, men Gendun och Nandji sjöngo några kinesiska. De tyckte det såg mörkt ut, och det syntes oss omöjligt att vinna några.

Men när vi nu se på ställningen där, så önskade jag att ni alla finge vara med på ett av våra söndagsmöten. En 50 à 60 mongoler samlas andäktigt inför Guds ord och det är samma stillhet som här i kväll; det är varken prat eller skratt, man känner att Gud verkar, att Gud har fått inflytande över deras hjärtan. Mongoliska sånger sjungas, mongoler vittna om vad de ha funnit i Jesus. Det är nåd att se det, och det är nåd att få stå där i arbetet för Jesus och att se de segrar som *Han* vinner. Och det är nåd att se den förvandling, som Han åstadkommer i hedningarnas hjärtan. Det är ju mycket svårt för oss att sätta oss in i österlänningarnas tänkesätt och svårt att riktigt lära känna dem, men ju längre vi äro ibland dem dess bättre lära vi känna dem, och sista tiden därute har det gripit mig, vilket djupt gudsbehov det ändå finns under allt hos mongolerna. Jag har sett många bevis på det och minns särskilt ett från några år tillbaka. Vi hade just varit i Goltjaggan och skulle tillbaka till Hallong Osso, då vi foro förbi tre män. De färdades icke på vanligt sätt, utan föllo ned på vägen och mätte den med sin kroppslängd. Det går så till att de göra ett märke där pannan berör marken, så resa de sig, sätta fötterna på märket och falla framåt,

så hålla de på timme efter timme, dag efter dag. Vi frågade varifrån de kommo och vart de voro på väg. Deras hem var vid mandsjuriska gränsen. De hade varit på väg i fyra år och beräknade att det skulle taga ytterligare fyra år innan de kommo till målet, ett tempel vid tibetanska gränsen. Var och en hade en stor packning att bära. Då det kan vara 5 å 10 mil mellan tälten gäller det att ha mat och kläder med sig, för att inte frysa eller svälta ihjäl. För packningens skull måste de gå vägen två gånger. De bära denna ett stycke framåt, sätta ned packningen, vända tillbaka till slutpunkten och så börja de på nytt att måta vägen.

Jag bjöd dem att komma till oss i Hallong Osso och vila ut. Det dröjde men efter några dagar kommo de in på missionsstationen. Vi försökte tala om hur onödiga deras ansträngningar voro — Jesus hade gjort allt för oss, och om vi offra allt för Honom, så behöva vi icke offra tid och krafter på det här sättet. De lärde sig sjunga sången: »Jesus älskar mig, jag vet», men ljuset gick icke upp för dem. Det var svårt för dem att komma ut ur sin tankegång. Om några dagar fortsatte de igen mot väster och de ha kanske inte kommit fram än. De hade lämnat sina hem, sina kära och sitt allt, de hade offrat allt. De tiggde sig fram mellan tälten och voro icke säkra på att någonsin komma fram. De hade offrat allt för sin tro, och jag skämdes, då jag såg vad de offrat. Vad har jag offrat, som är jämförligt med deras? Vad har du och jag offrat? Vi som fått så mycket, vi som ha fått frid i Jesus, vad äro vi villiga att göra för att få budskapet ut till dem som arbeta och strava på hedningarnas väg?

I fjol sommar kom en av buddhismens största levande 'ljus', den s. k. Pansjan Lama, till våra trakter. Han slog sig ned i ett tempel cirka 60 sv. mil öster om oss. Det blev en fullkomlig folkvandring dit ut. Man gick nästan 'man ur huse'. Det var på hösten, den för mongolerna viktigaste tiden, då de behöva lägga in vinterfoder, så att icke boskapen skall svälta ihjäl, men de lämnade allt. Vi gingo också dit för att verka och för att se. Det var gripande. Där låg den ena tältgruppen efter den andra. Det beräknades vara en 30.000 mongoler, som samlats från hela inre Mongoliet och även en del från yttre Mongoliet. Vi märkte i våra trakter hur stor dragningen var, det var en riktig sugning, som gick igenom hela folket. Till och med för våra kristna var det en svår prövning och svårt att säga nej. Jag har inte förrän

då förstått, vad det vill säga att ha vuxit upp i hedendomens mörker.

Vad fingo de då för sin själ? Där satt Pansjan Lama i ett stort tält med en stor skara präster omkring sig. De sutto och läste igenom ett stort tibetanskt verk. Utanför sutto mongolerna, ingenting hörde de och ingenting sågo de, men bara för att de sutto i närheten, trodde de, att det skulle komma välsignelse ut till dem. Så var jag inne i ett stort mottagningstält, där kassörer sutto och togo emot penningar av folket. Om de lämnade 18 mex. dollars (c:a 30 kr.), fingo de ett kvitto, som berättigade till audiens hos den levande guden. Så fingo de komma in till honom och han sålde något slags avlat till dem. På detta sätt gjorde han sig penningar på deras tro.

Vad är det som gör att de äro så villiga att offra så mycket, offra allt många gånger? De känna icke Guds ljus, icke Guds kärlek. De tro, att de på gärningarnas väg genom dessa botövningar och försakelser skola kunna vinna något för evigheten. Det griper ens hjärta, men det griper också ens hjärta att se, när ljuset lyser in, när de få den frid som endast Gud kan ge.

Ni känna ju till våra unga, som Gud fått vinna. Det är åtskilliga av dem, som det skulle vara roligt att berätta om, men tiden tillåter icke. Jag kanske skall säga några ord om Bantji, som Gud nu fått taga hem. Då han först kom till missionsstationen var han en förfallen drinkare, men så fick Gud vinna och omskapa honom och han var kanske till större hjälp än någon annan. Det var gripande att höra hedningarnas vittnesbörd om honom, jag hörde flera stycken säga: 'Det var en ny Bantji'. Till och med mongolerna, till och med hedningarna sågo, att han blivit upprättad, att han blivit en ny skapelse. En hövding, som jag besökte kort efter Bantjis död, sade: 'Ja, Bantji var den bäste av edra mongoler'. — Han var till ingen nytta förut, men då Gud fått vinna honom, så blev han ett välsignat redskap i Hans hand. Det var gripande att höra honom berätta om Guds nåd och ledning.

Så har Gud också många gånger underbart bevarat oss och det är underbart tänka tillbaka på det. Det har ju varit särskilt oroligt under de sista åren, det har varit fullständig anarki tidvis och här hemma har man mycket svårt att sätta sig in i vad det betyder. Det kanske inte finns så mycket kristendom i det offentliga livet här hemma, men jag vågar ändå säga att det skulle aldrig se ut som det gör här, om

icke evangelii ljus lyste bland vårt folk. Det var mörkt och svårt många gånger under de tider, då stora rövarband foro omkring härjande och plundrande. Många gånger hade vi besök av dem på stationen, och vi kunde få gå upp på nätterna och koka te och dela ut medicin, men de voro snälla emot oss och läto oss vara i fred. En söndagsförmiddag kommo några rövare in på gården och ville ha några får av oss. De fingo fåren och gingo. Våra mongoler tyckte det kändes svårt och undrade vad det nästa skulle bli. Vi lade saken i Guds hand och det dröjde inte länge förrän rövarne kommo tillbaka och hade fåren med sig. Då de kommo hem hade hövdingen frågat var de tagit fåren och då han fick veta att det var från missionsstationen befallde han männen att gå tillbaka med fåren. 'Vi äta hellre gryn', sade han. Han hade blivit behandlad för sjukdom och nu ville han visa sin tacksamhet mot oss.

Det är nåd att få tänka tillbaka på vad Gud gjort för oss. Nu skulle jag vid det här tillfället också särskilt bedja att få säga ett tack till eder alla kära vänner härhemma, Mongolmissionens vänner, för vad ni gjort för oss, för att ni stått med i arbetet för att vinna mongolerna för Jesus. Vi skulle ju icke kunnat göra någonting, om inte ni stått stödjande och förebedjande bakom oss. Jag tror det har varit nåd av Gud att ni fått vara med, men jag skulle vilja å egna och kamraternas därute vägnar och särskilt å våra mongolers vägnar bedja att få framföra vårt tack till eder alla. Våra mongoler skickade sina hälsningar till missionsförsamlingen och bådo oss tacka för vad ni gjort för dem för att sända evangelii ljus till dem, och så bådo de, att ni icke skulle tröttna i edert arbete. Och så bådo de att ni skulle skicka nya arbetare för att ersätta dem som Gud tagit hem.

Så skulle jag även vilja tacka vår styrelse och jag tror jag särskilt får uttala ett tack till vår kära ordförande för vad hon varit för oss. Hon sitter grånad ibland oss och kanske inte så länge orkar vara med i arbetet, men vi tacka henne för vad hon fått göra för Guds verk därute. Gud välsigne henne och oss alla.

Särskilt ville jag bedja eder komma ihåg mig i edra förböner. Det är kanske svårare denna gång därför att jag skall lämna mina kära hemma. Vill ni bedja för mig, min hustru och våra barn. Gud välsigne eder!»

Missionär Herman Torstenson gav som avskedsord för sig och sin hustru 2 Kor. 1: 10, 11: »Till Honom hava vi satt vårt hopp att Han allt framgent skall frälsa oss. Också I stän oss ju bi med eder förbön. Och så skola många hembära tacksägelse för oss, för den nåd som genom mångas böner har kommit oss till del.»

»På människor kunna vi icke förlita oss, de kunna inte hjälpa. Om detta är sant redan i yttre mening, i hur mycket högre grad är det icke sant i andlig mening. Hur långt kunna människor hjälpa oss i vår sak med vår Gud. Endast Gud kan förlösa vårt hjärta ifrån syndens makt, ifrån hjärtats själviskhet till ett liv i offrande kärlek för Hans sak. Endast Gud kan, Han verkar i oss både vilja och gärning för att Hans goda behagliga vilja med oss och med alla skall ske. Vilken oändligt rik tröst att veta detta, när vi nu gå ut som Guds vittnen! Hur skulle vi annars våga gå? Vad bleve vårt liv ibland hedningarna, om Gud icke allt framgent frälsar oss, om vi icke dagligen på nytt få förlåtelse och kraft till att gå Hans väg och göra Hans vilja? Hur skulle vi annars få tålamod och kärlek nog till att mer och mer bli vittnen om den tro som kan övervinna världen, om den kärlek som kan förlåta allt och hela allt och upprätta allt, också den djupast sjunkne hedning?

Till Gud ha vi satt vårt hopp att Han framgent skall frälsa oss. Genom Herren Jesus Kristus vinna vi seger; ingen seger vinnes heller på missionsfälten utan i Hans kärleks kraft. Men ni andra, våra vänner och medarbetare i Jesus Kristus, ni alla missionens vänner här hemma, också ni stå oss bi med edra förböner. Hur skulle vi annars våga gå? Också eder vill Gud allt framgent frälsa, ty så kan Gud hjälpa oss genom eder. I den mån Gud får frälsa oss kan Han föra sitt rikes sak framåt genom oss, och eder uppgift i missionens värld är sannerligen icke mindre viktig än vår. Den kärlek, som icke söker lön, hjärtats offergåva av brinnande kärlek till Jesus, det är den som vi alla behöva. Utan den ge vi inte ut oss nog, såsom Han vill att vi skola göra. Kärleken förkolnar, förbönerna tystna, offergåvorna ges icke, om vi försumma att alltjämt på nytt söka oss närmare Gud, närmare Hans hjärta för att få mer av Hans kärlek, förlåtelse och nåd.

Närmare Gud, närmare Guds hjärta, då skall förbönen, den brinnande kärlekens förböner för Guds rikssak och för oss därute aldrig tystna. Och då kan Guds rikssak i Mongoliet gå ifrån seger till seger. Om vi icke förtröttas, så skola

vi en gång få skörda utan återvändo enligt Herrens eget ord. Hans ord skall icke återkomma fåfängt, då det bäres av människor, gripna av Gud. Då skola också många få frambära tacksägelse för oss, för den nåd som genom mångas förböner har kommit oss till del. Amen.»

*

Så blev det *fröken Widebergs* tur. »När man står så här inför avskedet, är det många tankar och känslor, som röra sig inom en och det går inte att tala om det. Jag instämmer med dem som talat förut. Det är nåd att få gå ut som Herrens vittne. Vi veta inte vad som skall möta oss och inte vad vi kunna ha att gå igenom därute, men Gud vet det, och om Han går med, då ha vi ingenting att frukta.

Det är ett ord, som står på våra sparbössor, som gång på gång talat till mig: 'Tänken på dem som äro i bojor, såsom voren I själva i bojor' (Ebr. 13:3 äldre övers.). Första delen av den versen är en bön till oss alla, att icke tänka bara då och då, utan bära dem i bön. Men för att vi skola kunna göra det, så måste vi ha ett annat ord: 'Tänk på Jesus Kristus'. Jesus Kristus måste få ett rum i våra tankar innan vi kunna tänka på de fångna. O, må det bli riktigt allvarligt för oss alla. Det är kanske sista gången på en lång tid, som jag så här får stå inför kamrater och vänner, och då skulle jag vilja säga det lilla ordet: *'Tänk på Jesus Kristus!'* Han väntar på er var och en, och Han har plats åt er var och en. Svik inte kallelsen! Låt Gud få tala ut med dig och du skall se allting klart, som du nu ser dunkelt. Glöm aldrig Jesus Kristus! Vi kanske förändras och glömma varandra, men Jesus förändras aldrig, hos Honom finns ingen skiftning. Människor förändras, förhållanden förändras, ibland är det ljust, ibland mörkt, ibland är det glädje, ibland svårigheter, men hos Jesus Kristus skiftar det aldrig. Tag denna hälsning. Och så en bön: tänk på oss. Ni veta det lilla ordet: 'Bön förändrar förhållanden'. Bön förändrar förhållandena för dem därute. Ifrån att de ha gått i mörker, så kanske genom edra förböner de förhjälpas till att komma in i Guds eget ljus. Bön ändrar förhållanden, också för oss som stå därute. Men först och sist: Jesus Kristus, tänk på Honom.»

*

Mötets ledare, pastor Peterson, bad fru Elsa Skallsjö — »vars hjärta vi omslutit med innerlig kärlek för den förlust hon lidit» — komma och säga några ord. Fru Skallsjö hade tidigt på morgonen rest i bil från Hudiksvall tillsammans med några släktingar och hade 5 min. före mötets början anlänt till Brunnsgatan 3. Det var gripande att se henne igen. Nog hade Mongoliet på ett särskilt sätt satt sin prägel på henne, kanske mest för vad som kommit på hennes personliga del av prövningar och sorger under vistelsen därute, men frimodig var hon och orsaken till hennes frimodighet var att hon sett »en skymt av Hans härlighet». Det ordet hade mött henne från hennes gamle grånade söndagsskollärare, och det ordet lyste upp allt det mörka och svåra. Det var ju Gud, som stod bakom, det var Han, som tagit maken, tagit fadern. Nu ville hon ge det ordet till de utgående: »Se Hans härlighet! Se, på Honom, Hans härlighet går igenom det alltsammans. Du behöver», utropade fru Skallsjö, »inte se på mörkret, inte se smutsen, inte se det tröstlösa i land och folk och många gånger i dig själv och din egen uselhet. *Se på Hans härlighet*, som lyser igenom alltsammans!»

Fru Skallsjös frimodiga vittnesbörd gav mötets ledare anledning säga, att den vi minst väntade skulle ha ett budskap om Guds härlighet, hade det, och det ordet kom så levande för honom, att Guds härlighet se vi aldrig utan genom tårar.

*

Efter en solosång av dir. Skoglund var »ordet fritt». Missionär Johansson önskade att han fått vara med bland dem som om några dagar skulle draga österut, men hans hälsa tillät det icke. Gav som minnesord Ebr. 4: 16: »Låtom oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd, till hjälp i rätt tid». »Vi ha hört något om de prövningar, som möta i Mongoliet, men nådens tron finns där också, och där få vi barmhärtighet och nåd till hjälp i rätt tid. Jag önskar de orden 'nåd till hjälp i rätt tid' må följa kamraterna dit ut och vara en påminnelse i tider av svårigheter, nöd och trångmål, både inre och yttre, som kanske komma att möta.»

De utresande påmindes ytterligare om att »Jesus Kristus är densamme i går och i dag och desslikes i evighet», att *Han* hade utvalt dem och bestämt om dem att de skulle gå åstad och bära frukt, beständande frukt »på det att Fadern

må giva eder vadhelst I bedjen Honom om i mitt namn». — »Se jag är med eder alla dagar intill tidens ände.»

*

Det allvarliga, djupt gripande och givande mötet avslöts med att pastor Peterson läste några ord ur Efes. 1, och Ebr. 2 kap. »Min bön är att vår Herres, Jesu Kristi, Gud, härlighetens Fader, må giva eder en visdomens och uppenbarelsens ande till kunskap om sig, och att Han må upplysa edra hjärtans ögon, så att I förstån hurudant det hopp är, vartill Han har kallat eder, huru rikt på härlighet Hans arv är bland de heliga, och huru översvinnligt stor Hans makt är på oss som tro — allt i enlighet med den väldiga styrkas kraft, varmed Han har verkat i Kristus, i det att Han uppväckte Honom från de döda och satte Honom på sin högra sida i den himmelska världen, över alla andevärldens furstar och väldigheter och makter och herrar, ja, över allt som kan nämnas, icke allenast i denna tidsålder, utan ock i den tillkommande. 'Allt lade Han under Hans fötter'.»

'Allt lade Han under Hans fötter' — även mongolerna och alla andra folk; allt är lagt under Jesu fötter, frestelser, synd, svårigheter, brist på allt sätt, allt är lagt under Kristi fötter. Ja, säger någon, men det ser inte ut så. Nej, det tyckte Ebreerbrevets författare också, han anför precis samma ord: 'En liten tid lät du Honom vara ringare än änglarna, men krönte Honom sedan med härlighet och ära och satte Honom till herre över dina händers verk: allt lade du under Hans fötter. När Han underlade Honom allting, undantog Han nämligen intet från att bliva Honom underlagt — om vi ock ännu icke se allting vara Honom underlagt.' Det är bäst att *vi* inte ta undan något heller.

Egentligen, den ende som är på den rätta platsen är Kristus. Allting annat är för närvarande i oordning. Endast Kristus sitter på den rätta platsen. Men att Kristus sitter på den rätta platsen är en evig borgen för att allting annat skall komma på den rätta platsen. Det är Guds plan, Guds syfte. 'Allt lade Han under Hans fötter.' Nå, varför har Gud gjort så med denne Frälsare, som Han satte så högt? I Efesierbrevet fortsätta vi: 'Och Honom gav Han åt församlingen'. Vilken gåva! Han gav Honom åt församlingen till att vara ett huvud över allting. Det är den enda rätta platsen, som vi skola ge Kristus. Han är icke given till vad

som helst, utan är given till att vara ett huvud över allting — 'åt församlingen, ty den är Hans kropp, och är uppfylld av Honom som uppfyller allt i alla'.

Det var de ord jag själv vill komma ihåg, och det är de ord jag vill att våra missionärer som resa ut skola komma ihåg, och det är de ord jag önskar att våra hemmavarande missionärer och alla missionens vänner skola komma ihåg, och göra vi det, så börja vi få se huru allting ordnar ihop sig, ty det är endast då man får syn på Kristus, som allting grupperar sig som det bör. Gud give oss alla nåd att få syn på Kristus så att det blir ordning på allt annat. Amen.»

L. S—n.

Brev från fru Elsa Skallsjö.

Ur ett brev, som fru Skallsjö skrivit till missionär Skallsjös vänner, meddela vi följande:

Sedan en månad ha jag och barnen haft en skön tid hos Svens syskon vid deras sommarnöje uppe i Västergötland. Sverige synes mig såsom aldrig förr vara ett sagoland. Det är underbart vackert. Åh, vilket rikt land, som vi få kalla fosterland. Så svårt det än kändes att lämna graven därute, är jag nu ändå mycket tacksam över att ha lyckligt kommit hem. Det innerliga deltagande jag fått möta här hemma har givit mig nya bevis på hur Gud särskilt har omsorg om änkor och faderlösa. Och jag känner mig så till intet inför Hans oändliga godhet och nåd. Våra mongoler deltogo alla i sorgen efter våra båda, Sven och d:r Ollén. Och gärna kommo de in för att få tala om dem. Gendun, som följt dem på en av deras sista resor, berättade gärna om hur de haft det. Den resan var mycket besvärlig, och då de blevo hela två dagar försenade, voro vi mycket ängsliga för vad som kunde ha hänt. Jag tycker nu efteråt, att det var som om Gud då förberedde mig på, vad som sedan skulle komma. Det var för att skaffa ett större förråd av mjöl och gryn, som de gåvo sig av ner till kineserna. De skulle även besöka Dolla-nor, där de hört, att grynen blivit billigare. Allt gick bra, till dess de vid Dolla-nor skulle vända om hem. De hade för att värma upp motorn måst göra upp eld under den, men mongolen, som passade på elden, var inte nog försiktig, och om ett ögonblick stod bilen i ljus låga. D:r Ollén fick i hast fram den medförda eldsläckningsapparaten och

elden var snart släckt, men då hade något rör gått upp i lödningen, och de måste i 30° köld ställa sig att löda. Det var mycket besvärligt vid argolelden, och det tog en rundlig tid. Händerna voro stelfrusna och det var nästan omöjligt att arbeta. Då de voro i närheten av ett lamatempel, kommo flera av prästerna för att beskåda dem. En av prästerna yttrade då till Gendun: »Finns det så här fattiga utlänningar också, som måste ut i en sådan köld för att skaffa mat. Se, huru de få arbeta, så blodiga deras händer äro och så smutsiga!» Det var Gendun som berättade detta, och han tillade: »Men jag var glad att få säga dem, att nog voro de fattiga alltid, men det var för att vi fattiga mongoler skulle få del av deras rikedom. Jag berättade för dem huru vår doktor och missionär Skallsjö fått vara med att dela ut gryn för flera tusen dollar. Var se vi något sådant bland våra präster, men så äro dessa den levande Gudens tjänare. Våra präster de sitta blott och må gott, suga ut folket, göra dem utfattiga, men leva själva i kräslighet. Ja, ni äro ena riktiga grynpåsar och klädhängare. Till något nyttigt duga ni inte!» Och vid tanken på våra uppoffrande kära runno strida tårar utför Genduns kinder. Han berättade vidare, hur de dagen efter hade kommit in på fel väg, och huru de ej funno den tältgrupp de beräknat att hinna för att övernatta vid. De måste för mörkrets skull — eller var det motorstopp, jag minns nu inte riktigt vilket — stanna, och utan något annat skydd än en öppen bil sova ute i mer än 30° köld. »Att vi ej fröso ihjäl eller ens fröso händer eller fötter var en Guds nåd», tillfogade Gendun. Men detta, att de ej funnit den tältgrupp de sökt, använde Gud till att bevara dem från att falla i rövarehänder, ty just den natten hade ett rövarband plundrat just de tälten.

Detta, att man aldrig kunde veta vad som hände dem vid sådana där resor, gjorde, att man trots förlitande på Guds beskydd, gick i ständig oro att något skulle hända. När de därför vid sagda tillfälle voro två dagar försenade, inbillade man sig allt möjligt. Jag har väl aldrig heller förr varit så glad, som när bilen med sina glada, men genomtrötta resenärer svängde upp på missionsgården. Föga anade jag, att vad jag då fått liksom en försmak av, snart nog skulle vara verklighet.

Vårt lilla hem med vad av trevnad man förmådde åstadkomma därute i ödsligheten var mer än dyrbart för oss alla. Mer än någonsin uppskattade Sven hemmet efter en sådan

resa. Då smakade en kaffetår bättre än annars, och hade man hittat på att göra en extra kaka fanns ingen så präktig som hans hustru. Sven var så glad för minsta lilla överraskning. Det är ännu så ofattligt, åh, så overkligt, att Sven aldrig mer skall komma in och på sitt pojkaktiga sätt säga: »Hej!» Han var sig själv alltid. Utan att anlägga någon slags »andlig polityr» var han ändå »en levande predikan». Mongolerna sörja dem båda, på ett sätt som ni nog här hemma ha svårt att förstå. Men när Enke-Billik sade, efter d:r Ollén's död: »Vi ha blivit faderlösa», då tolkade han vad de innerst inne verkligen kände. De älskade dem, man visste det nog förut, men vid deras död blev det som aldrig förr uppenbarat. Ord såsom »Gud har förkastat oss från sitt ansikte» eller »Vi äro som får utan herde» fick man ofta höra. Dock, ingen gav ett så vackert vittnesbörd om de båda kära gestalterna som Nandji, Genduns hustru, en härlig kristen. Hon sade vid ett tillfälle: »Skall man försöka beskriva dessa bägge, gör man det bäst med att anföra deras älsklingstexter. För missionär Skallsjö var det Luk. 9: 62 'Ingen som ser sig tillbaka, sedan han har satt sin hand till plogen, är skickad för Guds rike'. För honom fanns blott en väg, rakt fram, och såsom han själv gjorde, lärde han också oss. För d:r Ollén var det kärlek, 'Gud är kärlek'. Han hämtade sin text mest ur Johannes evangelium eller breven. Tänk, hur mild, hur stilla och behärskad han alltid var! Vad ha vi ej att lära av honom! Och hur de båda alltid ville glädja andra!»

Vi hade, strax innan Sven sjuknade, fått jullådan ifrån Sverige med så mycket julsaker och en hel del gåvor och roligt, som också våra mongoler kunde glädjas åt. Genast ville de ha ännu en julfest. Som jag ännu var klen och måste hålla mig i sängen — det var ej så långt efter det lillan kommit till världen — hjälpte syster Dagny till att göra allt i ordning. Och d:r Ollén satt inne hos mig, och vi hjälptes åt att slå in julklappar till alla stationens barn. Sven lade upp kakor och kom med de rågade faten för att visa mig, innan de buros ut i skolrummet, där syster Dagny pyntat med julgrannlåt igen. Det var sista gången de fingo vara tillsammans med de våra därute, då vi efter att själva fått så mycket gott från Gud fingo dela med till våra mongoler.

Meddelanden.

Efter fröken Agnes Jacobsons avgång från ordförandeskapet, som meddelas å annat ställe i detta nummer, har styrelsen enhälligt valt pastor J. Hagner att tills vidare fungera som ordförande.

*

Fröken Gerda Ollén kommer hädanefter att biträda vid redigeringen av Ljusglimtar. Hennes krafter äro ännu allt för otillräckliga, för att hon skulle kunna resa ut till Mongoliet. Däremot kan hon få tjäna missionen i denna viktiga gärning.

Magnus Johansson, som på grund av sjukdom icke för närvarande kan återvända till Mongoliet inträder nu i tjänst å expeditionen.

*

All post som rör missionens angelägenheter adresseras härefter till Svenska Mongolmissionen.Brunnsgatan 3, och icke till enskild person.

*

Från de utresande missionärerna har anlänt meddelande om att de anlänt till Moskwa. Färden har gått lyckligt, och frimodiga och glada draga de ut till strid mot hedendomens bålverk bland ödelandets folk. Bedjen för dem, att Herrens ord må hava framgång och varda förhärligat.

J. H.

Inför missionsproblemen.

Under den allmänna svenska missionskonferens, vilken som bekant avhölls i Stockholm 10—14 sept. framhölls, hurusom den nya missionsperiod, vilken inleddes med Edinburghkonferensen, världskriget och Jerusalemskonferensen, ställer nya och stora krav på missionen. Denna period är av den allra största betydelse för hela världssituationen.

Från början var missionen koloniartad. Stationerna och verksamheten stodo under missionärernas kommando, det var ett patriarkaliskt förhållande rådande mellan missionärerna och de infödda kristna. Dessa senare behandlades som barn, för vilka man ville göra så mycket som möjligt. Svagheten

i denna metod har nu visat sig bl. a. i bristande initiativkraft och ansvarskänsla hos de hednakristna.

Den starka nationalkänsla och självständighetssträvan, som nu alltmer gör sig gällande på så gott som alla missionsfält, nödvändiggör ett uppgivande av den maktställning, som missionen intagit. Missionen måste först och främst bli en *inhemsk* rörelse. En av dess viktigaste uppgifter under denna missionsperiod blir därför att förmedla en sakta, men säker avveckling i ovannämnda riktning. Härvid föreligger då först och sist den stora uppgiften att skickliggöra de omvända till att fullfölja det andliga fälttåg, som hemförsamlingen begynt. Hur skola de kristna kunna fostras så, att var och en blir en själavinnare? Hur skola starka, kristna personligheter danas, ledare, som nu i stort sett blott fåtaligt förekomma? Det betonades, att missionärerna mer än förut måste ägna sig åt de kristnas fostrande till frivilliga arbetare för Guds rikes utbredande. Behovet av inhemska missionärer vore större än behovet av utländska.

Kristenhetens splittring framhölls såsom ett mycket stort hinder ute på missionsfälten. För den hednakristna församlingen ter sig denna icke blott såsom en svaghet utan som ett brott. Större likformighet i lära är därför ett av de stora önskemålen med avseende på missionen.

Såsom en samlande tanke vid den djupt gripande missionskonferensen må betecknas maningarna till såväl missionärer som missionsvänner att under denna tid av djupaste allvar tränga inåt till den stora stillheten och kraften i Gud.

Redovisning

över inkomna gåvomedel 6 augusti—22 september 1930.

N:r 636 A. & B. H., Landskrona, 20:—; n:r 637 L. B. C., Skelleftеå, 20:—; n:r 638 D. J. R. 9:02; n:r 639 testam. efter avl. Ink. Erica Andersson, Köping, 1,358:66; M. U., Kungsör, 5:—; Mongolvänner, Kilafors, 3:—; n:r 640 H. O., Sthlm, 10:—; L. A., Sthlm, 10:—; n:r 641 C. E., G:n Uppsala, 10:—; n:r 642 E. L., Billeberga, 5:—; n:r 643 Missionsvän 50:—; n:r 644 J. K., Tärnaby, 5:—; Koll. g. J. E.: Sala 101:80, Huddinge 54:—, Enåker 58:78; n:r 645 Hagnar å Elvira 50:—; n:r 646 Ondmod 20:—; n:r 647 E. A., Ervalla, 10:—; n:r 648 Koll. hos fabr. S., Leksand, 50:—; n:r 649 Koll. v. lappmässa i Vallbo 81:50; n:r 650 E. B., Sandhamn, 10:—; n:r 651 A. P., Vadensjö, 10:—; n:r 652 E. A., Örebro, 10:—; n:r 653 S. L., Vixiö, 5:—; L. L., Östertälje, 2:80; n:r 654 H. B., Uppsala, 10:—; Koll. g. A. F.: Ockerö 44:—, Hönö 81:75, Gnosjö 17:—,

Hillerstorp 9: 85, Tjurkö 10: —, Vallby 39: 43, Truseryd 23: 27, Gisslevik 6: 43, Ronneby 35: 00, Brikne Höby 14: —, Karlshamn 22: 01, Mörrum 38: 02, Hällevik 13: 75, Knislinge 33: 88, Tyringe 58: —, Vinslöv 35: 51, Flisby 19: 60, Husqvarna 27: 85, Jönköping 159: 45, Tenhult 16: —, Skänninge 26: 44, Vadstena 22: 10, Motala 60: 41, Missionsvän, Ockerö, 5: —; f. d. jungfruf. Liljedal 100: —; H. F., Karlskrona, 10: 42; Mongolkretsen, Ronneby, 35: 45; M. J., d:o, 8: —, H. M., Vinslöv, 3: —; F. L., Karlshamn, 5: —, G. E., Knislinge, 100: —; n:r 655 S. M., Motala Vistad 10: —; n:r 656 Bl. t. M. L:s minne fr. vänner i Eskilstuna 10: —; n:r 657 F. A., Öby, Knutby, 40: —; L. S. t. Burres minne 10: —; n:r 658 N. P. O., Djursholm, 325: —; n:r 659 Missionsvän, B—fors, 15: —; n:r 660 A. O., Borås, 65: —; n:r 661 M. J., Korsberga, 50: —; n:r 662 J. J., Bollnäs, 52: —; n:r 663 H. A., Katterp, 10: —; A. L., Skellefteå, 2: —; n:r 664 I. C., Skara, 50: —; n:r 665 A. D., Kristdala, 100: —; n:r 666 S. J., Skövde, 20: —; n:r 667 Mong. Vänner, Luleå, 12: 40; n:r 668 Landwetters mfgs syf. 39: —; Ilsenen S:a mongolspb. 1: 72; Koll. i Bjurbäcks kyrka g. H. T. 41: —; P. L., Blidsberg, 10: —; Koll. g. J. E.: Tärnsjö 23: 10, Fridene 102: 40, Kristianstad 44: 24; Fru S., Jkpg. 10: —; A. & M. E., Tärnsjö, 111: 75; Koll. vid avskedsmöte i Tärnsjö 316: 64; B. E., Tärnsjö, 25: —; A. & M. E., Tärnsjö, 50: —; Koll. vid avskedsmöte i Sthlm 590: 35; n:r 669 A. T., Hlbg, 25: —; »Herren känner de sina» 32: 25; »En av Herrens minsta» 44: 10; E. G., Djursholm, 5: —; n:r 670 H. J., Ängelholm, 10: —; n:r 671 E. J., Geijersdal, 5: —; n:r 672 N. F. L., Hlbg, 5: —; n:r 673 J. S., Karlskrona, 5: —; n:r 674 O. O., Landskrona, 20: —; n:r 675 De Kr. Allians, Sthlm, 100: —; n:r 676 Senapskornet, Ekvik, 75: —; n:r 677 S. W., Hlbg, 50: —; H. M., Malmö, 75: 50; n:r 679 A. N., Nrkpg, 10: —; Gammal missionsvän, Tjurmaryd, 10: —; n:r 679 Flisby syf. 50: —; n:r 680 E. F., Mjöhult, 100: —; H. S., Sköuvik, 10: —; n:r 681 L. A., Sthlm, 22: 50; n:r 682 Vänner i Karlstad 50: —; n:r 683 O. K., S:t Ved, 10: —; n:r 684 H. K., Sthlm, 10: —; n:r 685 Vän i Tärnsjö 30: —; n:r 686 Två systrar, Växiö, 10: —; n:r 687 Tackoffer till Herren 25: —; n:r 688 L. L., Ockelbo, 10: —; n:r 689 Koll. i Hudiksvall g. E. S. 66: 13; n:r 690 D. S., Trädet, 15: —; n:r 691 Mongolkretsen, Malmö, 50: —; n:r 692 S. S., Sthlm, 10: —; Oskänd 10: —; n:r 693 M. E., Nrkpg, 15: —

S:a kr. 6,158: 95.

Nödhjälpsmedel. Trpt fr. n:r 4 kr. 35: —; g. fru L., Lidingö, 8: 21.

S:a kr. 43: 21.

»Vad är det dessa ynkliga judar gjorde? Skall man låta dem hållas? Skola de få offra? Skola de hinna i sinom tid fullborda sitt verk? Skola de kunna giva liv åt stenarna i grushögarna, där de ligga förbrända?» Nehemia 4: 2.

Ett innerligt tack för varje gåva!

Svenska Mongolmissionen, Brunnsgatan 3, Stockholm

Stockholm, Ernst Westerbergs Boktryckeri-A.-B., 1930.

Svenska Mongolmissionens postgiro n:r 51015

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 7	EXPEDITION: Brunnsgatan 3, Stockholm	1930

Behöva vi vara försagda?

Av prof. *A. Kolmodin.*

Det finns mycket i närvarande tid såväl i den allmänna världssituationen som i hemförsamlingarnas liv och ute på missionsfälten, som är ägnat att fylla en med försagdhet. Med hänsyn till detta myckna, vill jag här söka belysa frågan: *Behöva vi verkligen vara försagda, och höves oss försagdhet i arbetet för Guds rike?*

När Herren lärde sina lärjungar att bedja: »Tillkomme ditt rike», ställde han fram för dem ett översvinneligt mål, det härligaste, som tänkas kan: ett gudsherravälde icke blott i enskilda personer, utan ock i familjer och folk, ja, i hela folkvärlden. Detta skulle de fatta i sikte, för detta skulle de kämpa, först och sist i det fördolda, i bön.

En fast grundval för uppfyllelsen av denna bön lade han genom sitt liv, sin världsförsonaregärning på korset och livets triumf i uppståndelsen, varmed livet fick makt att till sist segrande genomtränga och prägla allt, som icke drog sig undan dess inflytande. Och vad han så i tidens fullbordan lagt grunden till, det skall han ock föra till fullbordan. Ty i hans hand vila världsregeringens tömmar, såsom han betygade: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden» (Matt. 28: 18). Han drog sig sålunda icke undan i sin härlighet för att blott på avstånd se på utvecklingen här nere, utan att ingripa i den. Nej, »i det fördolda skulle han vara med de sina

alla dagar intill tidens ände» (Matt. 28: 20). Och till sist skulle han träda fram ur det fördolda och på ett för alla synbart sätt gripa in i utvecklingen (Matt. 24: 30 f.). Härvid är nu särskilt att lägga märke till, att det är med detta sitt personliga ingripande, sin »tillkommelse» (Matt. 24: 3), han ställer den fulla uppfyllelsen av bönen: »Tillkomme ditt rike» i omedelbart sammanhang.

Klart och tydligt hade han sagt sina lärjungar, att han då visserligen måste gå bort från dem, gå bort genom lidande till härlighet, den härlighet han hade hos Fadern, före än världen var till, men ock att han skulle komma igen (Matt. 24: 30). Det var ock det budskap de himmelska budbärarna bragte dem, när de stodo där, spejande efter den i härligheten ingående mästaren: »Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder i himmelen, han skall komma igen på samma sätt, som I haven sett honom fara upp till himmelen» (Apg. 1: 11). Den urkristna församlingen, och apostlarna med henne, spejade ock framåt i väntan på den kommande Herren.

Vad väntade de då i sammanhang med Herrens återkomst? Just det Herren själv sagt dem. Hans sista ord, då han lämnade Jerusalems tempel, till det Israel, han förgäves sökt draga till sig, var: »Härefter skolen I icke få se mig, intill den tid då I sägen: 'Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn'.» Israel skall då, när han kommer, intaga en förändrad ställning till honom. I dess inre skall det icke längre ljuda mot honom ett »korsfäst! korsfäst!», utan ett »välsignad! välsignad!» Och därmed skulle han kunna taga det i sin hand såsom sitt redskap. Och vad det skulle innebära för Guds rike, det förstodo hans apostlar. Det profetiska ordet hade lärt dem det: ett gudsherravälde med rättfärdighet och frid i folkvärlden, förmedlat av Messias med Israel såsom det utkorade redskapet. Paulus karakteriserar denna tid, som »liv från de döda» (Rom. 11: 15). Allt vad som dittills framträtt i folkvärlden såsom följder av Guds rikes framträngande, det är i själva verket blott som styckeverk, mot vad som då skall framträda i hela sin fullhet och rikedom: gudsherraväldets fullständiga seger i folkvärlden.

Ja, det är det härliga mål Herrens lärjungar i alla tider ha att se fram emot. För detta härliga mål manade han dem att kämpa, då han lärde dem att bedja: »Tillkomme ditt rike» såsom det ock klart bestyrkes av paralelltanken till denna bön: »Ske din vilja såsom i himmelen, så ock *på jorden*».

* * *

Men ligger nu icke den faran nära, att även för uppriktiga Herrens lärjungar detta Guds rikes härliga slutmål och därmed Herrens återkomst skjutes så långt fram i ett obestämt fjärran, *att den kraft, som däri ligger, icke får eller kan göra sig gällande och utöva något bärande inflytande vare sig på deras kristliga personlighetsutveckling eller på deras arbete för Guds rike, ett inflytande, som detta hopp ägde i den urkristna församlingens liv?* Icke ens det nu pågående gudsrikesarbetet, som är det mest omfattande, som världen hittills upplevat, kan ge förhoppning om förverkligandet av Guds rikes slutmål förrän i en långt avlägsen framtid.

Denna fara kan väsentligen avlägsnas och Herrens tillkommelse och Guds rikes slutliga seger ryckas oss närmare, om vi få klarare blick för vad enligt Kristi ord vi ha rätt att vänta som resultat av gudsrikesarbetet under *närvarande* tidsålder i jämförelse med vad vi ha rätt att vänta i den med Herrens återkomst inledda *kommande* tidsåldern.

Vilket är då detta resultat för gudsrikesarbetet, som under den *närvarande* tidsåldern *kan* vinnas och *måste* vinnas? Det är av största vikt att ha detta klart för att icke gripas av försagdhetens ande utan med frimodighet kunna arbeta vidare även i den mest förtvivlade situation, då allt synes strida emot, ja vilja göra om intet hoppet om Guds rikes slutliga seger.

Vi äro, särskilt i närvarande tid, så behärskade av utvecklingstanken — den har gått oss i blodet —, att vi ha svårt att tänka oss annat, än att vägen fram mot Guds rikes slutliga seger, gudsherraväldets fulländning i folkvärlden, skall vara präglad av en småningom fortgående utveckling fram mot detta mål. Men det har hittills icke gått på detta sätt, och intet antyder, att det skall komma att gå på ett annat sätt hädanefter än hittills. *Utvecklingen är icke rätlinig.* Det kan periodvis se så löftesrikt ut för Guds rike. Så reser sig plötsligt en stormvåg, som synes vilja sopa bort alltsammans. Den närvarande tidsåldern fram mot den kommande vid Herrens återkomst kan liknas vid ett stort hav, där allt högre trotsande vågkammar resa sig mellan allt djupare vågdalar. Men vad är det då, som därunder skall vinnas? *Vad är målet för gudsrikesarbetet — nu?*

Att det icke kan vara gudsherraväldets fullständiga genomförande i folkens liv, i folkvärlden, det borde seklers erfarenhet för längesedan ha lärt oss.

Kristus har heller icke låtit sina lärjungar vara i okunnighet om, huru tillståndet skall vara i världen vid tidpunkten

omedelbart före hans tillkommelse, d. v. s. vid slutet av den närvarande tidsåldern, då resultatet av det gudsrikesarbete, som under detsamma pågått, skall föreligga.

Han har sagt, att, då »Människosonens tecken skall visa sig på himmelen», bebådande hans ankomst, »då skola *alla* släkten på jorden *jämra* sig». Därmed är angivet på ett sätt, som icke kan missförstås, att folken såsom folk då icke skola stå i ett sådant förhållande till den kommande Herren, att de kunna glädjas över honom. Tvärtom. *Han är för dem främmande, de betrakta honom som en motståndare, en fiende, vars herravälde de icke velat veta av utan trotsat och vars ankomst de därför ha anledning att frukta.* Och detta gäller icke om ett och annat folk utan om »*alla*». Alltså, gudsherravälde är icke en verklighet i folkens värld, utan i det stora hela motsatsen: ett självviskhetens herravälde i grövre eller finare former och därmed sammanhängande motstånd, fiendskap mot Kristus och Gud.

Men på samma gång har Kristus med avseende på tillståndet inom folkens värld vid den närvarande tidsålderns slut även något annat att säga. *Han påvisar ett verkligt resultat av det gudsrikesarbete, som pågått.* Han har sagt, att när han kommer, »skall han sända ut sina änglar med starkt basunljud, och de skola församla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från himmelens ena ända till den andra» (Matt. 24: 31). Trots det folken såsom folk undandragit sig Kristusherraväldet och därmed gudsherraväldet, alldeles såsom Israel såsom folk gjorde det under Jesu jordeliv, så skall Kristus dock ha sina *utvalda* bland *alla* folk.

Kristus hade sagt: »Detta evangelium om riket skall bliva predikat i hela världen till ett vittnesbörd för *alla* folk. Och sedan skall änden komma» (Matt. 24: 14). Och dessa utvalda i alla folk, de utgöra just den positiva frukten av denna evangelii världspredikan. *Gentemot den stora folkvärldens myllrande miljoner skola de utgöra en ringa hop, liksom det var en jämförelsevis obetydlig lärjungaskara Kristus samlade omkring sig under sitt jordeliv. Men liksom Kristus jublade inför sin Fader, när hans blick vilade på denna »lilla hjord», som han kallade den* (Luk. 12: 32): »*Jag prisar dig, Fader, du himmelens och jordens Herre, för att du väl har dolt detta för de visa och kloka, men uppenbarat det för de enfaldiga*» (Matt. 11: 26), *så jublar han förvisso inför sin Fader, när hans blick vilar på dessa utvalda, som han vunnit, bundit vid sig med levande band i alla folk. Ty dessa utvalda de utgöra,*

såsom Paulus framhåller det, en »ifyllnad» i det äkta olivträdet ur den hedniska folkvärlden såsom en ersättning för de avbrutna grenarna av Israel (Rom. 8: 17—25). Huru stor denna ifyllnad måste vara, det känner endast Herren. Därför kan gudsrikesarbetet i ett folk under den närvarande tidsåldern vara avslutat, långt innan det såsom folk kommit in under ett visst inflytande av evangelium, såsom förhållandet är i våra folkkyrkor. —

Men resultatet av evangelii världspredikan i närvarande tidsålder inskränker sig dock icke till framträdandet av dessa utvalda i alla folk. Det bör vara klart, att gudsherraväldets, Kristus-herraväldets upprättande i dem, om ock blott på ett begynnande sätt, icke kan bliva fördolt och verkningslöst. Dessa utvalda de leva och röra sig ju såsom medlemmar i familjer och folk. Genom dem inkastas därför förnyande och förvandlande krafter i familjeliv, folkliv och folkens förhållande inbördes. Och man kan så i viss mån tala om *ett kristet familjeliv, ett kristet folkliv, en kristen kultur.* Men vad som än kan komma fram under denna tidsålder, det är och förblir, som nämnts, blott *styckevärk*, som profetiskt kan sägas peka framåt mot vad vi ha att vänta i fullhet och verklighet. Det är en frukt, som därtill periodvis synes vara i fara för fullständig ödeläggelse genom framstormande avgrundskrafter i folkens liv, såsom det nu synes utveckla sig inom den gamla kristenheten. *Så skola ljusa och löftesrika tider avlösas av mörka och hopplösa i allt vidare och vidare kretsar, tills det mörkaste och mest hopplösa tidsskedet kommer, då upplösningstillstånd med hat mot Kristus och Gud genomtränger folksjälarna och de utvalda i alla folk skulle kunna ha orsak nog att förtvivla med hänsyn till Guds rikes slutliga seger. Så har Kristus själv framställt det. Men då, när gudlöshet och ondska synes triumfera i folkvärlden, då är tidpunkten inne för Kristi personliga ingripande till dom över den mognade ondskan, till de utvaldas insamlande och gudsherraväldets genomförande.* På denna jord skall så icke orättfärdigheten, utan rättfärdigheten ha sista ordet.

Den som har en sådan blick för Guds rikes utveckling, dess förberedande mål och dess slutliga mål, han behöver aldrig duka under för försagdhetens ande utan kan vara frimodig och arbeta med frimodighet även i den mest förtvivlade situation och under de mest nedslående erfarenheter. Och Guds rikes slutliga seger skjutes icke för honom fram i ett avlägset obestämt fjärran.

Nog komma många och kanske, som det synes oss, oövervinneliga svårigheter att hopa sig omkring gudsrikesarbetet. Men försagdhetens ande behöver därför på intet sätt lamslå oss. Den höves oss icke; ty Kristus har segrat, och »han har dragit ut såsom segrare och för att segra» (Uppb. 6: 2). *Han har och låtit oss skymta något av den väg, som, trots allt, som synes strida däremot, dock till sist leder fram till den slutliga segern: gudsherraväldets seger.*

Sv. Mt.

En högtidsstund.

Styrelsen och hemmavarande missionärer.

Den 15 okt. voro Svenska Mongolmissionens styrelse och missionärer samlade till en högtidsstund kring sin Hedersordförande, fröken Agnes Jacobson. Man hade känt det som ett oavvisligt behov att söka giva uttryck för den tacksamhet, som alla kände gent emot missionens mångåriga ledare, som nu med brutna krafter lämnat sin post. Helhjärtat, med ospard möda och aldrig svikande intresse gav hon sitt livs bästa krafter åt uppgiften att väcka och sprida intresse i vårt land för denna försummade mission. Varm och äkta tjöd därför tacksamhetstonen i de olika anförandena, som höllos.

Pastor Fritz Peterson såväl som missionens nuvarande ordförande, pastor Johan Hagner, framförde styrelsens tack till fröken Jacobson. Red. N. P. Ollén uttalade ett tack för den välredigerade lilla tidningen Ljusglimtar. Å missionärernas såväl som den lilla skaran av kristna mongolers vägnar talade missionär Magnus Johansson. Mellan talen förekom solosång av dir. Edmund Skoglund.

Över hela samvaron vilade såsom ett skimmer av glädje. Och glädje var det, som liksom en underton förnams uti tal, sång, bön och samspråk. Det var glädjen inför ett livsverk för Guds rikes sak — glädjen över tjänandets storhet och tjänandets *nåd*. Så riktades då tacksamheten först och sist mot Honom, som beskär denna ovanskliga nåd åt oss människor att få giva våra liv i tjänst åt Honom.

Hälsning från fru Skallsjö.

Kära, kära missionsvänner!

Hur länge synes det mig ej, sedan jag lämnade Mongoliet, men hur livligt stå ej intrycken från avskedet kvar! Vi hade en vecka innan vi lämnade Goltjaggan besök av Erikssons, och då ville våra mongoler så gärna göra lite samt bjuda på helkokt får. Vår kökspojke hade dessutom gjort en finfin tårta, och kalaset var alltigenom lyckat. Mongolerna höllo tal samt överlämnade sidenbonader med alla samtligas namn. Allt var så högtidligt, och framför allt bådo de oss hälsa den vördade moderförsamlingen, samt bådo om flera missionärer. Måndagen den 2 juni lämnade vi Goltjaggan. Det var en gripande stund, då de alla trängdes omkring en för att få en extra nick, ett sista adjö. Gravarna ha fått ett sista besök, och vi ha anförtrott vattningen åt Tjik-tjabb. Han har lovat se till, att skolbarnen vattna varje kväll. Det hade nämligen börjat spira lite smått vad vi försökt plantera. Det var värre än något annat att lämna den kära graven därute. I kvällningen den 2 juni kommo vi fram till Hatt in Sum. Även här ville de glädja oss med en liten fest. Och fastän vi voro mycket trötta efter en hel dag i bilen, hade vi inte hjärta att undandraga oss utan mottogo inbjudningen. Långa och vackra tal men också varm medkänsla mötte oss. Mongolen har lätt

för att lägga sina ord, men man känner, om orden komma från hjärtat. Här vid Hatt in Sum voro många av dem vi arbetade bland vid Hallong Osso. Så t. ex. Ultji och Jimmo och Borr, Namtack samt gamla halta barnbemsgumman, för att inte tala om barnen. Det var svårt för barnen å ömse sidor att skiljas. Svea grät mest hela dagen ner till Kalgan. Resan med de små gick bra. Om man ser bort ifrån smutsen på tredje klass igenom Ryssland, så får man nog beteckna resan som jämförelsevis god. Men den var tröttsam. Tänk att resa med fyra småttingar och 10 kolli, som ej kunde polletteras! Jag är dock så tacksam till Gud att barnen fått vara friska.

Fru Skallsjö och barnen.

Efter ett längre besök hos Svens syskon i Västergötland samt hos min bror i Enskede, kommo vi först den 16 aug. upp till mitt gamla barndomshem i Hudiksvall. Den 17 aug. var min fars födelsedag. Om det blott varit ett år tidigare vi kommit! Då fyllde han 75 år och hade väntat oss hem. Nu väntade han oss inte längre. Min trosvissa, härliga pappa hade fått lägga sitt huvud till ro.

Alla voro mycket snälla mot oss och gjorde allt de kunde för oss, min bror, svägerska och alla kära vänner. Nu är jag med Gallinder på Djursholm. Här har Gud för vintern berett ett förtjusande hem för oss och med möjlighet för barnen att få fritt röra sig ute hur mycket som helst.

Hur skall jag kunna tacka, mitt hjärta riktigt flödar över i tack och lov! Jag önskade jag kunde visa er alla, kära vänner, hur underbar Gud varit emot oss. Kol för vintern, bostad och skafferiet fyllt. Vänner, som hört, att vi skulle komma, skickade hit än bröd, än smör och ost, än te, än kaffe eller,

som en handlande hade gjort, en stor kartong *full* av överraskningar. Det var som en julafton som barn.

Är inte Gud god, och Han kan ge i överflöd, vår underbare Gud.

Han skall också löna er alla, kära vänner.

I innerlig kärlek Eder
Elsa Skallsjö.

Meddelanden.

Fröken Lydia Sundin, som under många år arbetat å Sv. Mongolmissionens expedition och som dessutom under det sista året även varit kassaförvaltare samt ledamot av Styrelsen, har på egen begäran befriats från dessa sina uppgifter. Med tacksamhet för det trogna arbete hon utfört inom Svenska Mongolmissionen tillönska vi henne Guds rika välsignelse i de uppgifter, hon nu kommer att gå in uti.

*

Herr Axel Friberg, Svenska Mongolmissionens resesekreterare, är alltjämt i livlig verksamhet i missionens tjänst. Under sina olika resor gör han sig ofta påmind å expeditionen genom insändande av listor på nya prenumeranter på »Ljusglimtar». Alltfort mötes han av missionsvännernas intresse och offervillighet. Må vi över denna viktiga gren av arbetet nedbedja Guds Andes kraft och välsignelse.

*

På Svenska Mongolmissionens exp., Brunnsgatan 3, hålles varje fredag kl. 12 m. bönemöte och uppmanas dem, på vilkas hjärtan Gud lagt mongolernas nöd, att taga del i dessa möten.

*

Från de utresande missionärerna ha ankommit kort och brev. Resan har, fastän naturligtvis tröttande i synnerhet för de två små barnen och fru Torstensson, i allo gått lyckligt. Den 13 okt. hade vi glädjen att å expeditionen mottaga ett

telegram med lydelse: »Anlända till Hatt in Sum». Må vi nu, under tacksamhet till Gud för hans hjälp och beskydd under resan, med våra böner följa dem, dessa våra missionärer, in i de uppgifter, som nu ligger framför dem.

*

Missionär Joel Eriksson skriver från Mukden: »Vi ha varit och besökt en mongol, som står Guds rike ganska nära. Han är en mycket inflytelserik man och har en av regeringen här understödd skola med 200 unga mongoler från skilda platser i Mongoliet. Jag fick det intrycket, att han och hans skola utöva ett mycket stort inflytande ifråga om utformandet av det unga Mongoliet. Hans namn är Gobol, och jag tror, att han behöver våra förböner. Låt oss bedja, att Gud helt må få hand om honom!»

*

Från Goltjaggan meddelas, att arbetet under den gångna sommaren varit synnerligen krävande. Nödvändiga reparationsarbeten hava utförts såväl i Goltjaggan som i Dåjen. Såsom något synnerligen glädjande omnämnas de nya plåttaken å samtliga stationer. Med tacksamhet konstateras, att missionärerna nu känna sig rustade att möta vilka oväder, som komma må.

Vidare berättas, att missionens barn i Goltjaggan under en del av sommaren vistats i Dåjen för att erhålla nödvändigt luftombyte efter de febersjukdomar, som så många av dem genomgått under våren. Vistelsen där har bekommit dem utmärkt och blev för många av de små den största händelse de hitintills upplevat.

Glädjande nog ser den nya skörden lovande ut, varför man kan hoppas, att priset å mjöl och gryn ej skall bli alltför högt.

Resebrev

från pastor *J. Hagner.*

Forts. fr. n:r 5.

Från konferensen i Goltjaggan.

Efter några dagars samvaro omkring nådemedlen och Guds rikes angelägenheter stodo vi så inför avslutningen av konferensen. Det var något av vemod i våra sinnen den dagen,

något som ock anteckningarna ifrån konferensen bära vittnesbörd om. Trots den mur, som språket reste mellan mig och mongolerna — som ju syskonen gjorde allt för att rödja undan — hade vi förnummit något av denna andens gemenskap, som är Jesu lärjungars oskattbara privilegium. Band hade knutits emellan oss under besöket på stationerna samt samvaron vid konferensen. Och nu skulle uppbrottet ske.

Det offentliga avslutningsmötet hade formen av ett vittnesbördsmöte med avskedsord som gåvos och mottogos.

Enke Billik ville få framfört ett tack till hemförsam-

Goltjaggastationen på avstånd.

lingen för offer och förbön, som den bringat för mongolernas frälsning. »Det har begynt att spira i Mongoliet. Den konferens som hållits bär vittne därom. Ni kan med egna ögon se, att arbetet icke har varit förgäves. Och trädet skjuter skott och blad genom det liv, som arbetar där inne. Det skall växa och sträcka sina grenar ut över hela landet.

Men ni måste ha tålamod med oss och hålla ut. Vi äro som barn, som behöva föräldrarnas vård och hjälp. Vi kunna icke gå själva ännu, vi måste stödjas för att icke falla och bli efter på vägen.»

Där stod han, denne ovanligt sympatiske mongol, med ögon, som glänste av tacksamhet, och talade med av rörelse darrande stämma. Vilka strider hade han icke haft att genom-

kämpa för att bliva beståndande! Med sin begåvning hade han haft förmånliga erbjudanden, bland annat från bolsjevikerna i Urga, om anställning i deras tjänst, med en lön som många gånger översteg det blygsamma underhåll missionen kunde ge honom. Den gången gällde det att välja mellan Kristus och Belial. Kampen var hård, men han gick segrande igenom och kom blott så mycket mera prövad och stadfästad ut ur den.

Få, om ens någon av oss, har behövt stå sådana prov för troheten mot Kristus som denne kristne mongol. När jag blickade in uti, vad det kostat honom och många andra att följa Frälsaren, då blygdes jag inför deras tro för halten utav vår kristendom. Ack, att vi litet bättre motsvarade deras tro på oss. De sträcka sina händer emot oss och bönfalla om stöd och hjälp, må vi icke svika deras förväntningar.

Låt Enke Billiks hälsning bli en ny stöt framåt på offrandets och förebedjandets väg för mongolernas frälsning. Gå in i din kammare och stäng din dörr och fråga din Frälsare, vad han vill du skall göra. Jesus litar på oss. Låt honom icke bli besviken.

Daste Tjub frambar ett tack för mitt besök därute: »Gud har stärkt oss i tron och fört oss djupare in uti bibelordets sanningar. Vi ha fått lära oss, huru litet vi ännu förmått fatta av bibelns sanningar. Bibelstudierna ha givit oss nytt ljus över Guds rikes utveckling fram mot fulländningen och väckt vår längtan efter Jesu Kristi tillkommelse. Vi skola minnas eder och bedja Herren om, att han håller oss redo till sitt möte.»

Naadji.

Även han frambar en hälsning till hemförsamlingen med tack för förbön och offer.

Nandji, läraren Genduns hustru, måste också få säga ett ord. Ingen i hela skaran hade så följt med i sin bibel under studierna, som hon hade gjort det. Huru tindrade icke hennes ögon vid talet om Jesu Kristi tillkommelse för att hämta »församlingen av de förstfödda, som äro uppskrivna i himmelen». Ja, att se denna saliga mongolkvinna dessa stunder, var mer än lön nog för

hela resans besvärligheter. Och kunde jag få värma denna mongolkvinnas hjärta med vissheten om Kristi snara uppenbarelse, så synes det mig vara värt allt, vad resan kostade.

Och nu satt hon där på sin bänk och kämpade med sin blyghet. Men hon kunde icke låta bli att säga några ord. Hon måste få tacka för förbön och hjälp, som hon personligen fått mottaga, och som hjälpt henne fram igenom alla svårigheter. »Jag kan läsa», sade hon, »men icke skriva, och därför har jag aldrig kunnat sända en hälsning till vännerna i Sverige, men nu ville jag få den framförd till alla, som bedja och offra för oss. Jag är svag, men bed Gud för mig, att jag måtte få vara till välsignelse för mina systrar här.»

Där hon stod och talade, tedde hon sig precis som en av våra fjällkvinnor vid en lappmässa. Hon skulle gott ha kunnat vara från en av kåtorna i de jämtländska fjällen. Lycklig och glad i Gud stod hon och vittnade som en av hennes systrar vid avskedsmötet efter en lappmässa. Ja, de komma — »för samlingen av de förstfödda». —

»De komma från öst och väst,
De komma från syd och nord,
Att sitta till bords med Jesus en gång
Och höra hans välkomstord.
Att skåda hans sköna drag.
Och mättas av saligbet,
Tagn del i sång och spel
Uti all evighet.

De komma från stormigt hav,
De komma från törnestig
De komma från berg
De komma från dal.
De komma o, Gud, till dig
Att klädas i bröllopsskrud.
Och möta sin brudgum skön,
Han, som uppå korsets stam
Dem »vann som nådelön.»

Jag ville bringa hennes varmhjärtade hälsning till eder alla, I trossystrar, som arbeta och bedja för henne och alla övriga mongolkvinnor. Hon står där, Nandji, som svar på edra böner och som lön för edra offer. Men hon är icke ensam, hon står som representant för en växande skara kvinnor, som tagas ut ur lamaismens förnedrande bojor, och som förvandlas till brudesjälar i kraft av Lammets blod.

I skolen möta dem en dag, dessa, som ni fått vara med att taga ut ur hedendomens mörker, genom eder insats av offer och bön. Skall icke himmelen bliva dubbelt härlig och jublet inför tronen fördubblas, när I få blanda edra röster med deras, som ut ur den gränslösa förnedringen blivit uttagna till en förstlingsskara åt Gud och Lammet.

Huru mycket mera målmedveten skulle icke vår gärning bli, om vi besinnade detta. Då skulle vi icke ha råd att låta bli att vara med för att rädda, vad som räddas kan, innan Herren kommer. Våra offer skulle fördubblas och stunderna i bönevrån förlängas och förvandlas till helig översteprästatjänst för evangelii seger bland Mongoliets sjunkna kvinnor.

Jag önskar ni hade varit med och sett denna syn — en skara kvinnor i Mongoliet, som firade högtid »icke i gammal surdeg, ej heller i elakhetens och ondskans surdeg, utan i renhetens och sanningens osyrade deg» (1 Kor. 5: 8), icke i lamaismens stinkande ruttenhet men i evangelii frihet, renhet och sanning. — Ja, att ni hade hört vittnesbördet från denna nya kvinnovärld, som banar sig väg fram ur tusenåriga bojor. Endast om man sett och hört förändringen på ort och ställe kan man fatta något av det nådens under, som här skett. Endast då kan man riktigt gripas av storheten i den gärning, som här pågår som vi av nåd få stå med uti. Det räddningsarbete, som sänker sig ned till de i djurisk förnedring sjunkna — läs i Rom. 1: 25—27 skildringen av hedendomens väsen — för att med evangelii övervärldsliga makt få rädda dem för tid och evighet.

Det är oförklarligt, att denna gärning icke förmått att gripa mer. Blott tacksamheten för att vara född i ett kristet land borde kunna sporra till stordåd, huru mycket mer då upplevelsen av Jesu Kristi kärlek.

»Hören I det ej, hur de klaga sin nöd,
Viljen, I eder förbarma?
Vi som funnit liv i vår Frälsares död,
Skyndom att hjälpa de arma!
Livet är så kort: Ännu är tid att gå,
Vem vill ge sitt liv, vem vill den suck förstå:
Ark, hur länge än dröjer dagen att gry,
Kommer ej frälsningens timma?»

Har du hört nödropen?
Har du hört Frälsarens röst?
Mongoliets kvinnor de vänta — vänta — vänta! Och under tiden gå de in i en mörk, hopplös evighet en efter en, där de aldrig mer nås.

* * *

På världsutställningen i Chicago demonstrerades världens behov av evangelium på en väldig globkarta, där de båda halvklotens hedniska religioner framställdes i svart färg och kristendomen i vitt. Kartan företedde en skrämmande bild av mörker. Framför den väldiga kartan satt en man, föreställande kristenheten, vilken — nickade och sov. Ovanför den sovande »kristenheten» stodo orden i Jona 1: 6: »*Huru kan du sova så?*»

Av allt gåtfullt i tiden synes det mig mest gåtfullt, att vi, som tro på Kristus, på evigheten och själens odödlighet, kunna sova över vårt ansvar och själarnas skriande nöd.

— Just nu stå vi inför en tömd missionskassa med många stora behov, som måste fyllas. Du, som nås av dessa rader, vill du icke gå din Frälsares ärenden bland de mest försummade och djupast sjunkna. O, vilken *nåd* att få göra det!

Forts.

Ljusglimtar från Mongoliet.

Vi bedja härmed få fästa våra vänners uppmärksamhet vid, att tiden närmar sig, då prenumerationen å Ljusglimtar för år 1931 bör företagas. Förnya prenumerationen i tid!

Vid rekvisition genom Svenska Mongolmissionens exp. är priset kr. 2:—.

Å närmaste postanstalt kr. 2: 60.

Prenumerantsamlare erhålla vart 6:te ex. gratis!

Anteckningslistor för prenumeration å Ljusglimtar erhållas på begäran från exp.

En god missionsgärning är att samla prenumeranter å Ljusglimtar!

Framåt!

Svenska Mongolmissionen har under det snart förflutna året fått genomgå många svåra prövningar. I mer än ett avseende har det varit en smärtornas tid, och slagen hava fallit hårda.

Men — må ingen klagan höras. Detta är den väg vi ha att gå. Detta är Mongolmissionens väg, lidandesvägen.

Vad har då missionen gjort under denna svåra tid? Har läget ansetts hopplöst? Har någon höjt sin röst med maning att giva upp den kamp, som kräver så gränslöst mycket, men som ända hitintills ej givit några som helst stora och lysande resultat? *Nej!*

Huvuden, som böjts, hava åter lyfts, segervissa. Armar, som sjunkit ned, sträckas åter ut — *till nya tag*. Framåt på den väg, som Gud bjudit oss gå, framåt, långt ut på ödevägarna i sökan efter de fattiga, de i armod och elände döende, de mångtusende därute, för vilka frälsningens omätliga skatter ligga redo!

Tre nya missionärer hava sänts ut till den väntande skaran därute. Missionens ledning och dess missionärer stå redo för nya krafttag. Och den väntar, att missionens vänner med brinnande håg skola gå in under de uppgifter, som läget nu kräver. Det gäller levande, verksam bön för dem, som därute ha att möta fienden på det område han i särskild mening räknar såsom sitt. Så behövas offergåvor. Styrelsen ser det som en stor angelägenhet, att behoven så måtte fyllas, att året kan slutas utan skuld, men för att så skall kunna ske, kräves närmare 10,000 kronor innan årets slut. Må villiga händer sträckas ut till hjälp! Låt oss alla taga i med nya tag! Och må vår lösen vara: *Framåt, framåt i vår tjänst för Gud bland ödelandsfolket!*

Med detta nr av Ljusglimtar följer en postgiroblankett för insändande av en extra missionsgåva. Här erbjudes ett nytt, härligt tillfälle att få sätta in på Herrens bank efter Jesu ord: »Samlen eder skatter i himmelen» — — Matt. 6: 20.

Stockholm, Ernst Westerbergs Boktryckeri-A.-B., 1930.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 8	EXPEDITION: Brunnsgatan 3, Stockholm	1930

»*Hör, man ropar: Bereden väg för Herren i öknen, banen på hedmarken en jämn väg för vår Gud.*

Alla dalar skola höjas och alla berg och höjder sänkas: vad ojämnt är skall jämnas, och vad oländigt är skall bliva slät mark.

Ty Herrens härlighet skall varda uppenbarad, och allt kött skall tillsammans se den. Ty så har Herrens mun talat.»

Es. 40: 3—5.

»*Hör, Herren låter utgå ett rop till jordens ände: 'Sägen till dottern Sion: Se, din frälsning kommer! Se, han har med sig sin lön, och hans segerbyte går framför honom!'*»

Es. 62: 11.

»*Ja, Herren, Herren kommer med väldighet och hans arm visar sin makt!*» Es. 40: 10.

»*Höjen, I portar, edra huvuden, höjen eder, I eviga dörrar, att ärans Konung må draga därin. Vem är då denne ärans Konung? Det är Herren Sebaot. Han är ärans Konung.*» Ps. 24: 9, 10.

Bereden väg för Herran!
Berg, sjunken, djup, stån opp!
Han kommer, han som fjärran
Var sedd av fädrens hopp:
Rättfärdighetens Förste,
Av Davids hus den störste.
Välsignad vare han,
Som kom i Herrens namn!

Ej kommer han med härar
Och ej med ståt och prakt;
Dock ondskan han förfärar
I all dess stolta makt.
Med Andens svärd han strider
Och segrar, när han lider.
Välsignad vare han,
Som kom i Herrens namn!

Guds folk, för dig han träder
En evig konung opp.
Strö palmer, bred ut kläder,
Sjung ditt uppfyllda hopp!
Guds löften äro sanna;
Nu ropa: Hosianna!
Välsignad vare han,
Som kom i Herrens namn!

Den tron, som han bestiger,
Är i hans Faders hus;
Det välde han inviger
Är kärlek blott och ljus.
Hans lov av späda munnar
Blott nåd och frid förkunnar.
Välsignad vare han,
Som kom i Herrens namn.

Advent.

»Sägen till dottern Sion: 'Se, din konung kommer till dig, saktmodig och ridande på en åsna, på en åsninnas fåle'.» Matt. 21:5.

Jesus är konung. Allt är lagt under hans fötter. I naturens rike stå alla krafter till hans tjänst. Alla trådarna i det stora verket löpa tillsammans i hans händer. Andevärlden är ock underordnad honom. Både andarna i himmelen och under himmelen känna hans makt. Men underbarast är han såsom en konung, vilken kan bjuda över fördömelse, synd, ofrid och död. Därför förmår han även att regera i hjärtats värld, denna laglöshetens och självsvåldets otyglade värld.

Då Jesus såsom konung inträder i detta rike, tystnar det fördömande samvetet; den förut härskande synden ligger slagen i bojor, och en salig känsla av trygghet och frid breder sig över hjärtat. Ingen kan tygla hjärtat så som Jesus. Då han får tygla det, reser han sin tron i dess medelpunkt. Olyckligt tomt, ödsligt och sönderslitet är det hjärta, vars tron inkräktats av någon annan. Vad vill då du svara på hans fråga: »Får jag vara din konung?»

Han kommer till sitt arma Sion, sitt förtrampade, gensträviga Sion, såsom dess konung, och han kommer till dig, den trolöse och kärlekslöse, som varit så ovillig och rädd att komma till honom. Han kommer icke för att lik en annan konung göra dig blott ett flyktigt besök utan för att bo när dig. När Paulus kom till församlingen i Rom, kom han med Kristi evangelii fullkomliga välsignelse. Jesus giver icke mindre, då han kommer till dig. *Se, din konung kommer!*

Se bort ifrån din egen ovärdighet, nöd och skam! Se upp i din konungs ansikte!

Se, huru saktmodig han kommer till dig! Du har icke alltid varit saktmodig mot honom. Du har mähända sagt månget ord emot Människosonen. Men han kommer saktmodig till dig, saktmodig, såsom han kom till förnekaren Petrus och tvivlaren Thomas, saktmodig, som han bevisade sig mot de onda män, vilka naglade honom på korset.

Han kom till sitt Sion på en arbetsåsninnas fåle. Han liknade mera en dagakarl än en konung, och i sanning det förelåg honom ett arbete i Jerusalem, som pressade fram hans svett och blod. Se, det är din konung, som bär förbannelsens börda för dig. Hans själ har arbetat, och därför kommer han till dig med frukterna av sitt tunga dagsarbete. *Se, din konung kommer! — Amen, kom, Herre Jesus!*

Fr. Hammarsten.

Mongolernas vänner i Luleå sänder härmed en hjärtlig hälsning till alla mongolkretsar landet runt.

Ankomsten.

Ur ett privatbrev från fr. Mirjam Wideberg, som godhetsfullt ställts till vårt förfogande, meddela vi följande.

Hatt in Sum den 6 okt. 1930.

Ja, nu ha ni väl redan fått mitt kort, hoppas jag, så att ni vet, att jag lyckligt och väl kommit fram till mitt nya hemland. Alla nyheter bli så gamla, innan ni få dem, sorgligt nog, men det kan ju inte hjälpas. Än en gång, tack för breven! Ni kan inte ana, med vilken spänning jag väntade på Joel, när han hade gått in till poststationen i Changpeh. Så kom han då tillbaka med ett brev hemifrån till mig. Hoppas nu, att det kommer ännu fler nästa gång, det blir någon gång i nästa vecka. Det är så olika, hur vi få upp posten, ibland få vi post var vecka, ibland varannan, och ibland en gång i månaden. Det är en postman, som går mellan Changpeh, Hatt in Sum och Goltjaggan, ja, han rider åsna förstås, men ändå tar det en lång tid. Ja, man får väl skriva desto fler brev, så han kan få några stycken på en gång med sig. Ja, nu skall jag väl beskriva resan hit upp lite grand. Jag skrev i förra

brevet, att vi bodde hos Larssons, så det vet ni. Därifrån startade vi tidigt på fredag morgon med våra två bilar. Joel körde den ena med oss nya och en massa pick och pack, och Anders körde den andra med Dagny och dessutom en massa grejor, som de hade köpt upp. Det var härligt väder, solen sken, och blåsten hade lugnat av betydligt. Å, ni kan tro, det var en intressant färd! Strax vi kommit utanför Kalgan, började stigningen minsann. Vi skulle över Kalganpasset, och det är ganska knepigt. Vilka vägar, ja, våra chaufförer härhemma skulle *några* att köra på dem, steniga och gropiga som de äro, man kan knappt tro, att det verkligen är en väg. Vi knogade på, allt vad vi orkade. Anders hade ju Joels gamla skraltiga kärra, så han hade det riktigt knogigt. I de värsta stigningarna fick Dagny stiga ur och gå upp, medan Joel, Herman och jag sprang och sköt på bilen bakifrån, för att den skulle orka upp. Ja, det var knogigt, men ganska muntert, ska ni tro. När vi sedan efter många timmar nått höjdpunkten, och den sista svåra stigningen var klarad, då tog vi oss en liten kafferast. (Vi hade fått kaffe och kakor med oss från Larssons.) Sedan bar det vidare. Men nu ska ni inte tro, att vi skulle köra ned på andra sidan, för att vi körde upp på den första, nej, nu hade vi hunnit upp till Mongoliet, det ligger så mycket högre än Kina. Nu susade vi fram över slätterna, tills vi helt plötsligt fick stanna, för Anders bil stod still som en envis åsna på vägen. Så blev det för de stackarna, Joel och Anders, att krypa under bilen och jobba. Det fick de göra flera gånger om, tills de äntligen efter mycket grejande kom på felet. I alla fall hade detta fördröjt oss ganska mycket, så vi förstod, att vi inte skulle hinna hem innan mörkrets inbrott, utan vi måste fara till den kanadensiska missionsstationen och ligga där över natten. Vi var just i rövardistriktet, så vi vågade inte köra på kvällen eller natten. På något konstigt sätt förlorade vi emellertid varandra, just när vi var utanför en kinesby. Anders körde på östra sidan och vi på västra, så kom det strax några kullar efteråt, som skilde vägarna åt, och vi såg inte till varandra. Vi väntade länge och väl, men ingen bil syntes till. Så körde vi och trodde, att vi så småningom skulle mötas i Gasshatay (där vi skulle stanna över natten). Vi kom dit, men ingen bil hade kommit, vi väntade och väntade, men allt var tyst och stilla. Inte heller kunde vi ge oss ut och leta i månskenet, vi visste ju inte alls, var de voro, och vi kunde inte ta risken för rövare. Ni kan tro, det kändes otäckt att inte veta, vart de

tagit vägen. Det var ingen annan råd än att krypa till kojs och tidigt nästa morgon ge oss ut på spaning. Inte blev det mycket sova, inte. Klockan 2—3 ungefär började hundarna runt omkring att skälla alldeles väldigt. Först trodde jag, det var de, som kom, men se'n begrep jag, att det var annat på färde; det var rövare, som hundarna vädrade. Morgonen därpå hade vi en liten möteslokal intill missionsstationen full med flyktingar. Omkring 20 stycken rövare hade varit i byn alldeles intill och plundrat. Ja, vad skulle vi tro! Ingen bil hade kommit. Vi gav oss ut på spaning, Joel, mrs. Hindle och jag. Så körde vi över slätterna till flera kinesiska värdshus och frågade, om de sett till någon bil med två utlänningar i. Nej, de hade ingen sett, men när vi kört ett par, tre timmar, såg vi bilspår, färska. Dem följde vi till ett värdshus långt bort och fingo där höra, att två utlänningar legat där över natten och gett sig i väg tidigt på morgonen. Så hade vi då funnit dem. Vi körde med vindens hastighet tillbaka till Gasshatay och fann dem på gården välbehållna. De hade råkat alldeles vilse och hade kört på måfå hit och dit, det hade blivit allt mörkare och mörkare, så hade månen gått upp, och då vågade de inte längre köra på vägen, utan körde upp till ett tält och stod där i kölden i tre timmar. Under tiden hörde de skott och skrik från den byn, som rövarna plundrade. Ja, nog var det tillräckligt kusligt för dem. Så måste de i alla fall få fatt på ett inn (värdshus). Där fingo de ligga i en källare på en kinesisk säng — en murad brits — men de voro ju ändå inomhus och i skydd för rövarna. — Ja, så hade vi ändå funnit varandra, och alla var glada, och så startade vi för den lilla biten, som var kvar till Hatt in Sum, bara tre timmar. Här var vägen fin över slätten, uppför kulle och nedför kulle. Ni ska inte tro, att här är slätt som en pannkaka, nej, här är lite kuperad terräng. Så såg vi då äntligen Hatt in Sum med sina vita hus och det lilla templet. På långt avstånd hade de sett oss, och alla mongolerna stod på trappan

Anders Marthinson »pustar ut».

och tog emot oss. Det blev en trängsel omkring bilen — alla ville hälsa Joel välkommen tillbaka, oss var de inte så pigga på, vi voro ändå bara främlingar. Men så blev vi desto varmare mottagna av Vivan och Miss Fordham. Ett svenskt kaffebord väntade oss, och svenska flaggan var hissad. Den kvällen gjorde vi inte så mycket, vi var ganska trötta, och vi lade oss tidigt, trots att det var lördagskväll. Ja, så kom söndagsmorgonen med kaffe på sängen, frukost klockan 9 och högmässa i templet klockan halv elva. Det var en stund, som jag aldrig skall glömma — att stå där inför den lilla församlingen och tänka på, vad den har kostat under alla dessa år. Det var en högtidlig stund. Det var första gången man stod inför den församling, de kristna mongoler, som man under kommande år skall leva ibland. Vi fick säga några ord till hälsning, och Joel talade. Inte vet man, vad de tyckte, och vad de tänkte, men något tänkte de väl i alla fall, få vi hoppas. På eftermiddagen gick vi runt och hälsade på i de närmaste tälten, i dag ska vi ta resten. Ja, tältvisiterna är ett kapitel för sig. Här ska ni få höra. Man kommer till ett tält, och medan man är ett stycke ifrån, kommer de i tältet ut och håller hunden, som vaktar. Så går man in och sätter sig med ena foten under sig på huk, på golvet. Se'n börjar man konversationen med allehanda artighetsfrågor. Vi satt ju bara som stora dumsnutar och teg, men det blir väl vår tur också en gång. Så sätter de fram kakor åt oss på ett litet fat. De där kakorna ska man inte äta, bara nypa en liten, liten smula av i ena kanten, och se'n tas de bort. Det är förresten bra, att man inte behöver ta mer, för kakorna kan vara minst ett år gamla. Ja, se'n reser man sig och går, och värdfolket följer en en bit ut på gården. Sedan bugar man sig artigt, håller båda händerna framför sig och ber dem vända tillbaka till sitt tält. Ja, så där går det nu till överallt.

Men nu ska ni få höra. I dag ha vi haft fest här, välkomstfest, uppe i templet. Där satt vi bänkade omkring långbord, högtidligt uppradade. Först sjöng vi några sånger, och sedan talade Joel och hälsade mongolerna välkomna till glädjefesten. Sedan talade han till oss nykomna och önskade oss välkomna in i arbetet. Så bars teet och kakorna in. Här fick man äta ordentligt och inte bara nypa, men jag föredrar nog det senare liksom de flesta av oss utlänningar. Sedan, kan ni tro, kom delikatessen — två helkokta får med huvud och svans! Huvudet får man nypa på, sedan tages fåret åter bort från bordet och skäres i stycken. Därefter tas det åter

in, och måltiden börjar. Med kniv och fingrar hugger man för sig på bästa sätt. Ju smetigare dess bättre, ju mer smackande, dess finare. Det var verkligen härligt gott, men det är nog en konst att få hela fåret så genomkokt och fint som det var. Svansen ätes med särskild förtjusning, den är *bara fett*. Efter fåret kommer soppan med ris i, den ätes med pinnar, och det fick jag lära mig och kunde klara rätt bra. Det är inte så förskräckligt svårt, som man tror, bara man får rätta greppen. Ja, det är fest minsann, både för oss och mongolerna i dag. Och det är hemskt roligt. Inte blir det heller mycket disk efter — det blir bara fingrarna och några skålar. Ja, så ha ni fått höra, vad som skett och hänt.

Nu ska jag stanna här tills i nästa vecka någon gång, då jag far till Goltjaggan, där jag kommer att stanna.

I morgon redan börjar vi läsa och plugga mongoliska, bäst att börja med detsamma.

Till våra kamrater på de svenska missionsfälten.

En hälsning från Holsbybrunn-kursen.

Den 20—31 augusti fingo en stor skara av de hemmavarande svenska missionärerna samlas till en av Svenska Missionsrådet anordnad fortbildningskurs (den fjärde i ordningen) vid Holsbybrunn, och jämlikt mig vid kursens avslutning givet uppdrag ber jag härmed att till Eder alla, våra kamrater i arbete ute på fälten, få överbringa samtliga kursdeltagares varma och hjärtliga hälsning.

Vid Holsbybrunn mötte vi upp 150 missionärer (största delen av nu hemmavarande) och missionssekreterare, representerande 15 olika organisationer och 29 olika missionsfält jämte 46 andra deltagare. Dagarna voro för oss alla sällsynt rika under de mest idealiska yttre förhållanden. Rika voro stunderna vid Guds Ord under bibelstudium, dagliga andakter och söndagsgudstjänster. Förödmjukande och uppfordrande de många kvällar vi fingo följa de olika grupperna av deltagare ut på deras olika arbetsfält och med dem tacka Gud för redan inbärgad skörd och bedja om öppna dörrar. Allvarliga och krävande de timmar våra kamrater från Kina, Indien och Afrika ställde oss inför den nutida missionsgärningens många och djupgående problem och huru dessa även

inverka på den personliga kallelsevissheten. Givande de förtroliga samtalen om missionärernas mera personliga frågor och förhållanden. Uppbygglig, ja, verkligen uppbyggande allas vår dagliga samvaro i underbar enhet i gemensam tro inför stora uppgifter och höga mål.

Vi hoppas, att de flesta föredragen på ett eller annat sätt skola snart bli tillgängliga i tryck (främst i Svensk Missionstidskrift). Men framförallt hoppas vi, att de av oss, som redan återvänt till fälten eller snart skola återvända, komma att till Eder »meddela någon andlig nådegåva till att styrka Eder» för att vi alla »tillsammans med Eder må hämta hugnad ur vår gemensamma tro, Eder och vår».

Uppsala i sept. 1930.

Eder i Herrens tjänst
Sigfrid Alm.
Kursens »puter».

Meddelanden.

Vår vädjan i föregående nummer av Ljusglimtar om ett »extra missionsoffer» för tillgodoseendet av de många behoven före årets slut, har ej ohörd förklingat. Det är under djup rörelse och tacksamhet till Gud, som vi å exp. dagligen fått mottaga sådana offer, helgade åt Guds verk i Mongoliet. Och då vi nu se framåt mot årsskiftet, är det i tro och förtröstan, att missionens alla behov skola fyllas efter Guds stora, överflödande nåds rikedom.

*

Med stor glädje och tacksamhet kunna vi meddela våra vänner, att det trängande behovet av en ny missionsbil nu blivit fylld. En vän till mongolmissionen har nämligen för detta ändamål skänkt 3,000 kr. — ursprungligen avsedda för inköp av en egen bil.

*

Sedan de nya missionärernas ankomst till Mongoliet har inte något brev anlänt till expeditionen. Vi ha dock satts i tillfälle att ur ett privatbrev från fru Annie Eriksson meddela följande, som förklarar, varför brev till missionen uteblivit. Fru Eriksson skriver:

»I går hade jag brev både från Joel och Vivan, daterat den 16 okt. Alla voro friska och hade det så gott tillsammans. Med mongolerna är det ju en hel del svårigheter som vanligt. Särskilt Tokto har varit rätt besvärlig. Han behöver mycken förbön. — Torstenssons barn äro pigga och krya igen efter resan, och alla tycks trivas gott. Men rövarna har återigen börjat grassera. Kamraterna hade sänt brev hem, men postmannen hade mött en 50, 60 rövare på vägen. De hade tagit breven ifrån honom, rivit sönder dem i småbitar och förbjudit honom att gå längre. Det var hundratals rövare söderut då, men just som de skrevo detta, hade rövarna dragit sig längre västerut. Soldaterna ha gjort uppror igen, som för tre år sedan. Ett par hundra rövare-soldater hade begivit sig till provinsen Hännitjen, dödat hövdingen där och tagit hans son till fånga. Folket är alldeles skräckslaget.» — —

Så långt fru Eriksson.

Vi förstå, att det ej kan vara så lätt för våra nyutresta missionärer att från de ordnade förhållandena i hemlandet direkt finna sig försatta i de kaotiska förhållandena i ett land, där överfall, plundring och våldsdåd höra till ordningen för dagen.

Må vi alla känna vårt ansvar för våra representanter därute och bedja för dem, såsom gällde det oss själva.

*

Resesekr. Friberg har under okt. månad företagit resor i Småland, varunder talrikt besökta möten hava hållits. Under nov. besöker herr Friberg bl. a. Uppland och Västmanland och för dec. är en längre resa neråt Blekinge planerad. Låtom oss bedja Gud om hans närhet och hans Andes kraft under alla dessa möten, att missionens sak med tyngd måtte bliva lagd på allt fleres hjärtan.

*

Skulle några av Ljusglimtars läsare vara ägare till överflödiga ex. av n:r 1, 2 och 3 för år 1930, skulle vi vara synnerligen tacksamma att få dessa exemplar oss tillsända.

Från och med nyåret blir Svenska Mongolmissionens telefonnummer 6205 (106205).

Ljusglimtar från Mongoliet.

Då Ljusglimtar från Mongoliet för första gången sändes ut, var det ett verkligt livsbehov för Svenska Mongolmissionen, som därmed tillgodosågs. Under mer än 10 år i följd hade missionens representanter därute samt dess ledning härhemma kämpat en hård kamp. Allt efter som åren gått, hade behoven av hjälp i denna kamp blivit allt mer trängande, allt mer oavvisliga. Bördan började bli för tung. Man måste få ge luft åt den hopade nöd man bar på, man måste få möjlighet att nå Sveriges missionsfolk för att till dem förmedla kunskap om det verkliga tillståndet på detta vårt mest försummade missionsfält. Man måste försöka nå hjärtan, som beretts till att kunna se och i sitt inre bevara, upptaga och begrunda synerna från ödelandet, hjärtan, som kunde giva sig hän åt uppgiften, som kunde offra, lida, bedja och brinna — och händer, som ville bära, händer, som ville giva . . . Man måste vinna *vänner* för ödefolket, *medhjälpare, arbetare* för Gudsverket bland mongolerna.

Så sändes då såsom en missionens budbärare Ljusglimtar från Mongoliet ut och det skedde med klappande hjärtan. — Där funnos ju så många stora, värdefulla och välkända missionstidningar. Skulle det väl finnas hjärterum också för ökenfolkets enkla budbärare?

Gud gjorde något särskilt. För de fattigas skull därute — deras, som inte haft någon att tälja sin nöd för, och deras, som i sin slöhet och sitt gränslösa armod inte förstodo att ge något uttryck för sin nöd — för deras skull beredde han väg för denna sin budbärare till det svenska missionsfolkets hjärtan.

Ett band knöts mellan det fattiga ökenfolket och missionens folk här hemma, och bandet har under årens lopp blivit allt fastare. Det har blivit så, att bördor och ansvar för ödelandsmissionen ha fördelats, och glädjeämnena ha blivit gemensamma för många. Så har verket trängt fram därute genom nöd och mörker, genom hinder och omöjligheter av till synes oövervinnelig art . . .

*

Mer än tio år hava förflutit sedan dess. Den första milstolpen har redan passerats. När vi nu se oss tillbaka, fylles hela vårt inre av tacksamhet till Gud, för vad han har

gjort. Mongolmissionen står nu inte längre så ensam. Den har trogna vänner, som slagit ring omkring densamma, och som visat sig vara redo till hjälp, varhelst ett handtag behöves. Och bandet, som till det yttre förenar oss alla, är just vår lilla tidning. Det synes oss därför, som om det årsskifte vi nu stå inför, för oss alla innebär en allvarlig maning till en ny, kraftig frammarsch. Vi ha sett, vad tidningen betytt för vår mission i det förflutna. Vi ha erhållit någon kunskap om djupet av den andliga nöden därute. Och vi veta, att vad som hittintills utförts är försvinnande litet, under det att själva uppgiften ännu ligger framför oss, överväldigande, ja, nästan förkrossande. Må då ingen svika i den särskilda uppgift, som blivit honom given i detta verk! Skaran av mongolmissionens frivilliga medhjälpare och vänner ute i landet måste mångdubblas. Må vi därför för det första *arbeta* för att söka få vår tidning spridd. Genom Guds nåd skall detta betyda nya vänner och medarbetare i Guds verk för mongolernas frälsning. —

Alltså: *Förnya prenumerationen i god tid. Giv tidningen som julgåva till någon vän. Försök att intressera någon att prenumerera på tidningen!*

Ljusglimtar utkommer under 1931 varje månad utom under sommarmånaderna med samma program som hittills. Varje nummer blir minst 16-sidigt. För sådana, som önska ge tidningen som gåva, finnas presentkort, som erhållas mot insändande av 2 kr. till expeditionen.

För prenumerantsamlare finnas tryckta listor, som på begäran erhållas från expeditionen. Vart 6:te exemplar erhålles gratis.

Vid rekvisition
genom Svenska Mongolmissionens exp. är priset kr. 2: —,
å närmaste postkontor kr. 2: 60.

Var god använd bilagda postgiroblankett för rekvisition av tidningen från expeditionen!

*

Till sist, ett innerligt, varmt tack till varje mongolvän, som under det förflutna året på något sätt tagit del i vår stora, gemensamma missionsuppgift i Mongoliet. Gud göre oss än mer ansvarskännande, än mer glädjefyllda och brinnande för hans verk under det år, som kommer.

För syföreningar och läsekretsar rekommenderas på det varmaste:

BISKOPSDOTTERN FRÅN JERUSALEM. Biografi över Dora Rappard-Gobat. Av hennes dotter Emmy Veiel, f. Rappard. Pris 4 kr. K. M. A:s förlag.

Boken utgör en verkligt ädel och inspirerande läsning.

Redovisning

över inkomna gåvomedel 23 sept.—15 nov. 1930.

Koll. vid sym. i Djursholm. 16: 50; n:r 694, mongolernas vänner i Luleå, 22: —; n:r 695, K. M. A., 525: —; n:r 696, I. K., Kimsta, 10: —; n:r 697, L. G., Finspång, 5: —; ur överbetalningslösen 2: 20; n:r 698, C. J. J., Rekarne, 10: —; n:r 699, C. A. S., Varola, 10: —; A. och A. F., Stockholm, 25: —; A. G., Udden, Kaivsta, 25: —; S. och A. B—ld, tackoffer, 25: —; n:r 703, H. O., Stockholm, 10: —; n:r 704, L. A., Stockholm, 30: —; n:r 705, N. P. O., Djursholm, 225: —; A. H., Djursholms-Osby, 10: —; A. P. E., Djursholms-Osby, 25: —; n:r 706, doktorinnan L., Västerås, 10: —; n:r 707, E. P., Hälsingborg, 10: —; Koll. vid sym. i Stockholm, 28: 50, n:r 708, E. N., Lassaryd, 22: 45; n:r 709, Fru L., Stockholm, 100: —; Koll. vid sym. i Stockholm 19: 23; n:r 710, H. O., Jonstorp, 20: —, n:r 711, N. F., Göteborg, 10: —; n:r 712, A. L., Skellefteå, 2: —; Onämnd, Tumba, 20: —; n:r 714, K. A., Kvidinge, 10: —; n:r 715, A. P., Vadensjö, 10: —; J. L., Smålands Stenar, 10: —; n:r 716, S. S., Åshammar, 10: —; n:r 717, M. K., Hässarp, 50: —; Kollekter gm A. F—g: Gustavsberg 23: 77, Havsdata 35: —, Älvsjö 34: 30, Tabernaklet 17: 19, Rimbo 22: 39, Liljeholmen 12: 65, Brometen 16: 16, Hagalund 22: 44, Tureberg 13: 72, Saltsjöbaden 15: 15, Lidingö 41: 75, Täby 10: 98; Eskilstuna 45: 92; Hagaberg 24: —; Södertälje 17: 81, Nyköping 40: 12, Bräna-Kloby 8: 29, Roby 22: 70; Vuddö 11: 21; Onämnd, Arvika, 10: —; E. P., Roby, 5: —; Vän, Hagaberg, 5: —; n:r 718, E. S., Stockholm, 10: —; Åsta, Örebro, 15: —; L—n 15: —; n:r 701, I. J., Norrköping, 400: —; n:r 719, E. P., Saltsjö-Duvnäs, 10: —; n:r 720, Mongolgruppen, Högnäs, gm G. T., 52: —; n:r 721, S. S., Stockholm, 10: —; n:r 722, G. J—n, Sällinge, Mitt Lilla tack, 5: —; n:r 723, A. L., Hörby, 10: —; n:r 724, Från två systrar, Sundsvall, 15: —; n:r 725, K. B., Källna, 10: —; n:r 726, Den 11 okt., Ps. 103: 2, gm pastor H—r, 500: —; n:r 727, Tackoffer för förflutna sommarens vänsignelser, Rom. 3: 21—26, 4: 8—9, 20: —; n:r 728, E. A., Åby, 10: 15; Till d:r T. Olléns minnesfond, gm G. O., 525: —; E. B., Stockholm, 100: —; n:r 702, A. och H. L., Stockholm, 400: —; n:r 729, missionsvän, Ervalla, 15: —; n:r 730, A. F., Södertälje, 25: —; A. E., Tärnsjö, 2: —; T. I—n, Stockholm, 5: —; C. och E. T., Stockholm, 10: —; n:r 731, R. D., Bratteborg, 15: —; Koll. vid symöte i Sthlm 25: —; n:r 732, E. P., Bratteborg, 5: —; n:r 733, Gåva efter framlidna missionsvännen Charlotte, gm P. O. A., Åshammar, 100: —; n:r 734, S. B. L—t, Stockholm, 5: —; n:r 735, E. B., Flisby, 1: —; n:r 736, Stefanskyrkans ungdomskrets 33: 53; Kollekt vid sym. i Stockholm 20: 75; n:r 737, S. U., Stockholm, 50: —; n:r 738, A. J., Boden, 10: —; n:r 739, E. S—d, Stockholm till läkarmissionen, 75: —; n:r 740, B. L.,

minnesgåva på 60-årsdagen för Joel Eriksons arbete, 100: —; n:r 741, Ombmnd, Adelöv, 5: — och E. S., Adelöv, 10: —; n:r 742, L. B., Nora, 10: —; n:r 743, A. S., Hälsingborg, 5: —; S. B., Göteborg, 22: —; S. L—ll, Stockholm, 30: —; Koll. vid symöte i Stockholm, 20: 50; n:r 744, Mongolernas vänner i Luleå, gm E. B., 15: 75; n:r 745, gm L. M. F., 16: —; n:r 746, F. S., Rosbo, 10: —; Ombmnd till bil 3,000: —; n:r 747, N. P. O., Djursholm, Sparbössemedel, 77: —; n:r 748, A. J—n, Stockholm, sparbössemedel, 12: —; n:r 749, Söndagsskolbarnen i Tofteryd, gm S. J., 10: —; n:r 750, Söndagsskolbarnen i Ekhult, gm S. J., 11: —; Koll. vid missionens offerstund den 29/10 418: 26; n:r 751, A. B—o, Stockholm, 10: —; Kollekter gm A. F—rg: Norrköping 55: 60, O. Eneby 21: 46, Linköping 14: 80, Mjölby 18: 53, Tranås 39: 55, Grönna 10: 92, Odeshög 8: 63, Nässjö 20: 55, Eksjö 30: —, Jönköping, Kristl. Folkhögskolan, 17: 79, St. Missionshuset 57: 03, Immanuelskyrkan 70: 33, Hovslätt 22: 30, Smålands Taberg 92: 36, Skillingaryd 38: 91, Nye 14: —, Smålands Farstorp 5: 25, Österkorsberga 58: —; Gåva till Läkarmissionen, Jönköping, gm A. F—rg, 5: —; Sparbössemedel, Skillingaryd, gm A. F—rg, 13: 64; n:r 752, Ystad, för lilla Attchans underhåll, 50: —; Örströmska Testamentet 222: 79; n:r 753, A. P., Stockholm, 100: —; n:r 755, V. M. och E. B., Jer. 1: 8, Kräbbleboda, 15: —; H. L., Stockholm, 10: —; n:r 756, Utan ägare 5: —; n:r 757, Dagny och Karl Henrik N., Stockholm, 10: —; n:r 758, Syster I. H., Stockholm, 25: —; n:r 759, Syster K. S., Stockholm, 5: —; n:r 760, L. H., Stockholm, 6: —; n:r 761, H. A., Växiö, 25: —; n:r 762, C. J., Rossön, 10: —; n:r 763, C. J. C., Sundsvall, 6: —; n:r 764, A. L., Skellefteå, 2: —; n:r 765, O. A., Alvesta, 20: —; n:r 766, D. L., Skogstorp, 10: 30; n:r 767, T. P., Norrköping, 5: —; n:r 768, M. E., Malmö, 10: —; n:r 769, Syster K. N., Ystad, 10: —; n:r 770, E. P., Ronneby, 5: —; n:r 771, A. C., Skara, 10: —; n:r 772, Th. N., Jönköping, 15: —; n:r 773, F. S., Södertälje, 10: —; n:r 774, A. W., Bjuråker, 10: —; n:r 775, N. P. A., Stockholm, 20: —; n:r 776, A. E. H., Östersund, 5: —; n:r 777, J. W., Kimsta, 5: —; n:r 778, fru J. W—d, Leksand, 50: —; n:r 779, N. F. L., Hälsingborg, 5: —; n:r 780, E. E., Malmö, 50: —; n:r 781, A. H., Sundsvall, 2: 50; n:r 782, A. A—ll, Falköping, 3: —; n:r 783, S. J., Skara, 3: —; Missionsvän, Stungnäs, 10: —; S. M., Skövde, 10: —; n:r 785, A. V., Västerås, 5: —; n:r 786, A. K., Strängnäs, 10: —; n:r 787, I. H., Stocksund, 5: —; n:r 788, A. F., Södertälje, 10: —; n:r 789, I. N., Borgholm, 10: —; n:r 790, Syster Maria, Marie-Fred, 10: —; n:r 791, B. S., Malmköping, 5: —; n:r 792, A. H—n, Rögle, 5: —; n:r 793, I. J., Jämshögsby, 5: —; n:r 794, J. J., Ramlösa, 10: —; n:r 795, S. S., Stockholm, 10: —; O—n, Vaxholm, 100: —; n:r 796, A. J., Altuna, 5: —; n:r 797, A. och B. Hauge, Landskrona, 20: —; n:r 798, K. G. J., Ange, 10: —; n:r 799, Ada 10: — och Sonja 5: —; n:r 800, J. J., Hjo, 10: —; n:r 801, M. F., Göteborg, 5: —; n:r 802, E. B., Källna, 10: —; n:r 803, G. N., Stockholm, 10: —; n:r 804, A. R., Ballnäs, 10: —; n:r 805, S. F., Jönköping, 10: —; A. B—n, Klostergatan 14, 10: —; Ombmnd, Stockholm, 10: —; n:r 806, I. W., Jönköping, 10: —; n:r 807, O. O., Göteborg, 50: —; n:r 808, Th. S., Strängnäs, 5: —; n:r 809, E. H., Norrköping, 20: —; n:r 810, S. J., Linköping, 5: —; n:r 811, O. M., Ronneby, 10: —; n:r 812, E. S., Bidalite, 5: —; n:r 813, F. A., Gnosjö, 5: —; n:r 814, S. K., Ystad, 50: —; n:r 815, H. F., Lingbo, 10: —; n:r 816, H. J., Jönköping, 50: —; A. E., Katrineholm, 3: —; n:r 817, S. L., Växiö, 3: —; n:r 818, G. R., Ålsten, 20: —; P. B—m, Drottningskär, 5: —; n:r 819, M. K., Ljub.

Norge, 10: —; n:r 820, K. P., Finspång, 23: 75; n:r 821, M. A., Falköping, 10: —; n:r 822, C. J. C., Linköping, 5: —; n:r 823, Systrarna D., Asarum, 50: —; n:r 824, A. E., Ljungbyholm, 5: —; n:r 825, J. J., Huddungeby, 10: —; n:r 826, L. A., Huddungeby, 5: —; n:r 827, L. J. O., Spånga, 5: —; n:r 828, L. L., Ockelbo, 10: —; n:r 829, K. S., Kullaå, 10: —; R. S., Ängelholm, 10: —; n:r 830, A. R., Lomma, 10: —; n:r 831, H. J., Stjärnhov, 5: —; n:r 832, A. B., Billesholms Gruva, 5: —; n:r 833, A. O., Asphult, 5: —; n:r 834, E. O., Gäddede, 10: —; n:r 835, L—m, Söderhamn, 10: —; n:r 836, E. R., Stockholm, 10: —; n:r 837, G. W., Rögle, 10: —; n:r 838, G. B., Tors, 2: —; n:r 839, A. B., Gullringen, 10: —; n:r 840, E. B., Strömsholm, 10: —; n:r 841, N. E., Tyringe, 8: —; n:r 842, A. S., Orkelljunga, 30: —; n:r 843, Syster Sigrid, Billesholms gruva, 5: —; n:r 844, R. N., Overtåringen, 5: —; n:r 845, E. J., Fridene, 10: —; n:r 846, H. O., Strövelstorp, 10: —; n:r 847, H. A., Stockholm, 2: —; n:r 848, E. J., Kalmar, 10: —; C. N—n, Skövde, 5: —; n:r 849, »Kysel Kum.», 5: —; n:r 850, Till Mors och Fars minne, Stockholm, 20: —; n:r 851, A. F. M., Töttedal, 7: —; n:r 852, A. G. T., Falun, 10: —; n:r 853, H. R., Uppsala, 3: —; n:r 854, A. R., Växiö, 3: 50; n:r 855, Töttedals Juniorförening, 5: —; n:r 856, Mellersta Norrlands K. F. U. M. 125: —; n:r 857, N. T., Stockholm, 5: —; n:r 858, E. P., Kvidinge, 10: —; n:r 859, O. S., Loos, 10: —; n:r 860, E. O., Haverovallen, 5: —; n:r 861, U. A., Kaxås, 5: —; n:r 862, A. P., Vadensjö, 10: —; n:r 863, S. N., Skönvik, 10: —; n:r 864, M. E., Borlänge, 3: —; S. P., Råneå, 3: —; n:r 865, A. H., Finspång, 20: —; n:r 866, E. C., Ockarskamn, 10: —; n:r 867, Ombmnd, Vil. 4: 19, 50: —; E. H., Gbg, 5: —; n:r 868, A. N., Stockholm, 10: —; O. H—gg 100: —; n:r 869, I. L., Höganäs, 10: —; G. J—n, Sälinge, 7: —; n:r 870, A. J., Slottsbron, 10: —; n:r 871, A. N—n, Nkpg, 5: —; V. J., Haparanda, 3: —; n:r 872, A. V., Karlskrona, 5: —; n:r 873, F. W., Ludvika, 3: —; n:r 874, M. S., Orkelljunga, 3: —; Koll. vid sym. i Stockholm, 31: —; n:r 875, Vännerna L—n, Tärnsjö, 50: —; n:r 876, M. M., Malmö, 8: —; n:r 877, P. N., Norra Edsbyn, 20: —; n:r 878, E. M., Stockholm, 2: —; n:r 879, L. O., Lysvik, 7: —; n:r 880, O. A., Malmö, 10: —; n:r 881, Bj—n, Askim, 5: —; n:r 882, E. S., Stjärnhov, 20: —; n:r 883, I. L., Storsjö, 15: —; n:r 884, E. N., Stockholm, 5: —; A. H., Norrköping, 5: —; n:r 885, H. A., Stockholm, 12: —; n:r 886, Borås, 10: —; n:r 887, P. E. P., Malung, 3: —; M. E. L., Gävle, 50: —; n:r 888, S. L., Äppelviken, 5: —; n:r 889, A. G. N., Örebro, 15: —; n:r 890, S. W., Norrviken, 10: —; n:r 891, M. W., Sala, 10: —; n:r 892, E. W., Umeå, 5: —; n:r 893, E. H., Hönön, 25: —; n:r 894, K. W., Kristinehamn, 10: —; n:r 895, M. H. D., Bräcke, 5: —; n:r 896, fru S—g, St—r, 10: —; A. L., Skövde, 10: —; n:r 897, E. M., Mörrum, 10: —; n:r 898, S. S., Jokkmokk, 5: —; n:r 899, G. R., Orsa, 5: —; N. N., Kåge, 5: —; Ombmnd, I Krön. 29: 14, 3: 50; n:r 900, S. J., Skövde, 5: —; n:r 901, T. M., Rödeby, 2: —; n:r 902, H. S., Sandhem, 5: —; n:r 903, C. M., Ystad, 3: —; n:r 904, Kr. T., Furulund, 10: —; n:r 905, I. R., Växiö, 3: —. S:a kr. 11,377: 03.

»De frambure, var och en efter sitt hjärtas villighet — — — åt Herren.» 2 Mos. 35: 22.

Ett innerligt tack för varje gåva!

Svenska Mongolmissionen, Brunnsgatan 3, Stockholm.

EN JULGÅVA

ÅT MISSIONENS FOLK!

I TEMPEL OCH MONGOLTÄLT

Minnen och intryck från en resa i Mongoliet.

Genom att samla och utgiva i bokform de skildringar av pastor J. Hagners resa till Mongoliet, som till sin första del varit införda i De Ungas Tidning, och till sin senare del i Ljusglimtar, ha vi tillgodosett en av många uttalad begäran. Pastor Hagner skildrar på ett medryckande och fängslande sätt sina intryck från en missionsfärd i Mongoliet. Man får en verklighetstrogen bild av läget på detta missionsfält med dess segrar och nederlag, framtidsförhoppningar och trosprov. Av allt märker man, att det är en erfaren missionsman med klar syn och varmt hjärta, som för pennan. Det är vår fasta förhoppning, att boken med glädje och intresse skall mottagas av alla mongolmissionsvänner samt vinna spridning långt utöver denna tidnings läsekrets. Vi tro, att boken har en stor uppgift att fylla för väckande och stärkande av kärleken till Guds verk i Mongoliet. Boken blir synnerligen rikt illustrerad, och kostar häft. *kr. 2:75* + porto. Den föreligger färdig till 15 dec., då den rekvireras direkt från expeditionen, Brunnsg. 3.

SVENSKA MONGOLMISSIONENS FÖRLAG, STOCKHOLM.

Stockholm, Ernst Westerbergs Boktryckeri-A.-B., 1930.